SCIENCE FICTION/HORROR/FANTASY

inferno

ISSN: 0905-0477

No. 3; Juli: 1990.
Dkk: 10,-

ARGENTO•SOAVI-interview•BAKER

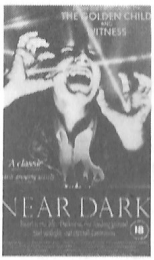

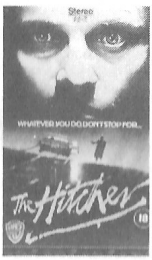

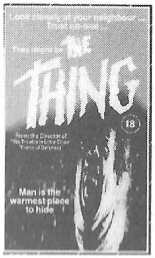

Er du også (re)inkarneret

HORROR/SPLATTER FAN?

Så har VI tilbuddet til **DIG**
Se omkring på siden!

Lutter guf for stærke nerver af geniale folk som Dario Argento, George A. Romero, Stuart Gordon, John Carpenter og Wes Craven til kun 175 kr/stk.

Endvidere kan vi tilbyde Raimis Evil Dead 2, Henenlotters Brain Damage, Hoopers Funhouse samt mange, mange andre.

Få tilsendt vores store videokatalog med 3000 titler indenfor alle genrer. Vi sender til hele Danmark nye, ubrugte videofilm i originale kassetter uden danske tekster.
Kun VHS og CD-Video.

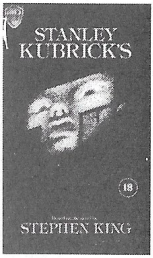

LASERDISKEN

Prinsensgade 38
9000 Aalborg

Tlf. 98 132222
Fax. 98 114959

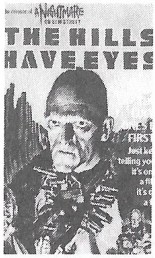

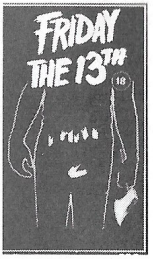

INFERNO

No. 3
(ultimo) Juli 1990

ISSN: 0905-0477

OVERBLIK

Den lumske leder *4*
"Pop goes the splatter!"

Læserspalte *5*
Ris og ros; adresse på Bascos makeup-skole?!

Dario Argento *6*
Manden, myten og de maleriske mordermovies!
Af Thomas Rostock.

Michele Soavi *13*
Thomas Rostock interview'er Argentos prtegé - Italiens nye horrorhåb!

Cabinetto di fyllo *21*
Nyheder, fødselsdage, INFERNOs replikquiz mm.

Filmreviews/biffen *22*
Tremors, Always og **Field of Dreams.**

Videoreviews *23*
Nightbreed, The Horror Show, Dead Calm, Shocker, The Bride of Re-animator og **A Clockwork Orange.**

Ratings *26*
14 forunderlige, forfærdelige, fine, fjollede eller frastødende film?! Hvad synes INFERNO-redaktionen?

Rick Baker *27*
-Monstermaker. Profil på alletiders abemager!
Af Peder Pedersen.

Prevue *31*
Gremlins 2: The New Batch. Joe Dantes længe ventede sequel. -pp

Biograf checkliste *31*
Biografpremierer i den fantastiske genre i perioden 1/1-6/7 1990.
Af Nicolas Barbano.

En aften mæ saven *32*
En flænsende, fejg tegneserie.
Af Jens.

Videocensur i Dk *33*
Jesper Ørsteds afslørende liste over censurerede, danske videofilm.

Bøger & fanzines *34*
"The Nightbreed Chronicles" og "The Horror Film". Af Søren. Fanzinet "Phantasm". -pp

FantaVision *36*
Danske amatørfilm: **Mareridt, Hysteria** og **Enken.** -pp

Dragens blodige sværd
hvordan man får japanere til at spærre deres øjne op *37*
Sabelagtig samuraisplat; comic af Pedro.

Face 2 *38*
Hvad byder næste nummer mon på!?

Another Dawn
Fremtidens fortsættelser; Lamberto Bavas **La Maschera del Demonio '90** m.fl.

Apollonia *39*
Af Nicolas Barbano; art: MP!

INFERNO udkommer, når vi på redaktionen har tid lyst og penge; well, ca. 4 gange årligt. Fås i udvalgte tegneserieforretninger, bladkiosker, biografer, video-shops etc. eller per abonnement: Dkk. 30.00 for de næste tre numre.
INFERNO, Vester Altanvej 16, 8900 Randers, Denmark. Giro: 545 38 79.

Oplag: tæt på de 1000 eksemplarer (Samlerobjekt)

Vi kan ikke garantere for, at der ikke har været gremlins i hverken sats-anlægget eller i trykken!

R RESTRICTED
UNDER 17 REQUIRES ACCOMPANYING PARENT OR ADULT GUARDIAN

QUICK PRODUCT

INFERNO

INFERNO udgives af
JENS SØRENSEN
VESTERALTANVEJ 16
8900 RANDERS
DK!

-Redaktør:
PEDER PEDERSEN

Redaktionelle Medarbejdere:
THOMAS ROSTOCK;
HENRIK RYTTER;
NIELS PETERSEN;
HENRIK SYLOW;
JESPER ØRSTED;
JESPER MOERCH;
MORTEN PC;
SØREN JACOBSEN;
-and a very short appearance by
ORAKEL NICK!

Art-work:
Pedr☺!
Art-assistent & Repro:
JESPER MOERCH
sats:
PS

tryk:
"LUND og dem!"

MANGE TAKKER til: SOAVI; ARGENTO; Heidi; Kent; ESSELTE; AASE; ZIGZAG; lille CLAUS & store CLAUS; SØRENSEN & PEDERSEN PC og mange mange flere!!!
FORSIDEFOTO: "AN AMERICAN WEREWOLF IN LONDON"
DEDICATED to:
"DAC"
- DANISH ARGENTO CREEDS!

© copyright 1990 INFERNO
copyright til billedmaterialet tilhører de respektive films producenter!
Signerede bidrag udtrykker alene ophavsmandens synspunkter og ikke nødvendigvis redaktionens!!!

"HERE WE GROW AGAIN"!

DEN Lumske LEDER

POP GOES THE SPLATTER!?

Det nu internationale ord "pop" kommer fra det engelske "popular". Ordet er idag mest kendt som betegnelsen for en særlig musikgenre, men det bruges også i andre sammenhænge; eksempelvis når noget er ekstra meget mainstream! Meningen med denne leder er dog ikke at fortælle om skuffelserne ved de sidste fire **Elm Street**-films mangel på originalitet og uhygge, selvom overskriften måske kunne tyde på det!

Tidligere har danske splatterfans sørget over folks fordomme og manglende opmærksomhed overfor genren, mediernes ignoreren og filmdistributørernes fortsatte prioriteren af kommercielle "epics" såsom **Born on the Forth of July** og **Tango and Cash**. Men måske er billedet langsomt ved at vende; har folk virkelig fået øjnene op for, at rigtige tabu-brydende og nyskabende film ikke har titler som **9 1/2 Weeks, Dirty Dancing** eller **Lambada**?! Splatter og gys er i øjeblikket hot: Ole Lindboe skriver jævnligt notitser om genren i "Politiken", og i både "Chili" og "Elevbladet" (to gymnasie-/handelsskole-tidsskrifter) har der været artikler om splatterfilm. Det er imidlertid lidt ærgeligt, at skribenterne ikke har den største viden om tingene, men det er trods alt bedre end ingenting. "Kosmorama" brød alle grænser, da de i nr.190 satte et billede fra **Suspiria** på forsiden og bragte hele 3 artikler vedrørende emnet: Skrækfilm, Cronenberg og Makeup. Radio og tv er også redet med på bølgen. DR har, foruden at sende **Troldspejlet** og **The Fly**, introduceret splatter for landets småfolk via børne- og ungdomsprogrammet **Zig Zag**, som d. 30.4.90 sendte en snik-snak avec moi, samt klip fra **Evil Dead 2** og **Suspiria** (takket være Thomas Rostock). Tidligere samme måned transmiterede P1 to indslag om gys og splat: P4, d. 1. (interview med undertegnede) - og d. 4 i Kulturmagasinet: debat med Barbano og Schapiro.

Jeg vil ikke være så modig at påstå, "1990 ER gyseråret", som jeg i "Two-Zone" nr. 4 forventningsfuldt udnævnede 1989 til at være; men jeg mener nu stadig, vi er på rette kurs: Filmmuseet førte sidste år to gyserkavalkader (Cronenberg og Frankenstein), og i starten af 1991 skulle Danmarks første og største skrækfilmfestival finde sted. Er interessen lige stor på det tidspunkt, vil der forhåbentlig dukke flere mennesker op, end de 10 selvsamme folk som ved DanCon. Det vil endvidere afhænge af planlægning og promotion; afholdes festivallen i en ferie, er det ikke kun sjællændere, der har chancen for at være med. RIP

Al den røre og omtale omkring genren vil sikkert forbedre salget af INFERNO (måske får vi engang overskud?), men ønsket er ikke, at splatter bliver et opreklameret modefænomen med Freddy i spidsen. Hvad opmærksomheden og interessen måske kan være med til er, at få de danske film- og videodistributører til også at satse på mindre berømte og lavere budgetterede film - fra små uafhængige selskaber, udsendt i ucensurerede (læs: uklippede) versioner.

Først da kan man kalde Danmark et velfærdssamfund!!!

Pedr☺!

PEDER PEDERSEN

-redaktør

læser-spalte

SKUFFET?!

Allo Allo Pedro;
Thanks a whole lot for INFERNO - det var dælme rart at se det! Efter at have læst det et par gange er mit indtryk, at det er et særdeles vellykket nummer (der er dog stadig for mange sats- og stavefejl, der burde have været rettet). Men selv om bladet er blevet godt, så er det alligevel en smule tyndt at have ventet et halvt år på, men what the heck... Jeg håber, at der ikke går så lang tid indtil nr. 3.

Søren "Phenomena",
Odense.

THUMBS UP!

Yo Pedro, how's it hanging?!!
I loved INFERNO 2, it's much better than "Cats", and I'm going to see it again and again.

"John Carpenter" af H. Rytter - god artikel, rigtig fanzinemateriale. Enthusiasm & dedication! "Gialli-film" af Rostock - lær den mand at sætte kommaer,,, der er et par steder, man sidder og hiver efter vejret. **Nothing Underneath (Modelmordene)** = Gialli? Så må de godt spare på videoreleases i Danmark - en sleeper, 1/2 slasker. Hvordan kan Rostock være Giallifan og så synes, at Fulcis **The Ripper** kan være for meget? Beats me?!

"Videoliste": meget god ide. Bare bedre, hvis den var aktuel (det var måske også meningen?).

"Hennes Skål": hva' er der galt med det danske sprog?!

Hvorfor er der så lidt plads til boganmeldelser og hvorfor ingen tegneserieanmeldelser???

Alt i alt thumbs up, men hvorfor skriver dig og Jens ikke selv artikler?!
Gotta go, Van Helsing's at the door (flagermuselyd - flagermuselyd). See ya!!!

Sataniske hilsener
Christian Bjergmose,
Gyvelvej 29,
4000 Roskilde.

...Tak for roserne. Vi vil fremover gøre vores bedste for, at sproget i artiklerne bliver nemmere at kapere. "Bøgerne" har allerede fået mere plads (see?). Hvad angår tegneserieområdet har vi desværre endnu ingen specialister. Hvad med dig?!

BLASCO JR.?!

Daws!
Jeg har lige købt INFERNO 2. Ret godt blad, dog kunne man godt få et lille surt opstød over prisen. Hvorfor koster det dog hele 10 kr.?! Hvad med at lave det i A4 størrelse og droppe SF og fantasy. I er lidt for stuerene, **Roger Rabbit, Rødtotterne og Tyrannus**, og deslige tror jeg nok, at folk læser om dem andre steder. Hvad med at skrive skribenternes adresse? Det kunne måske give folk et skub, hvis de kunne få lov til at skrive til de "proffe", istedet for den sædvanelige distance mellem skribent og læser, der kendetegner store og kommercielle(?) foretagener. Hvem sagde "Fangoria"?!

Nok om det. Jeres artikel i nr. 1 om de to danske makeupfolk, Morten og Tine, var ret fed. Faktisk har det inspireret mig til at gå i deres fodspor. Jeg har imidlertid ikke kunnet finde Joe Blascos adresse i nogen af mine "Fangoria'er"!!!

Simon Nielsen,
Damhusvej 18, 15,
5000 Odense.

...Du er ikke den første, der klager over prisen. Men for at få det hele til at løbe rundt - økonomisk, er de sølle 10,- desværre en nødvendighed. Vi er ikke vilde for at droppe SF og fantasy, eftersom der jo findes utallige film i de genrer, som er værd at gøre folk opmærksom på. Desuden overlapper genrerne ofte hinanden. Skribenternes private adresse vil ikke blive trykt i bladet. Ønsker du at komme i kontakt med medarbejderne, send da brevet til redaktionen - mærket skribentens navn, så viderebringer vi det. Her er så Blascos adresse:

Joe Blasco
Make-up center inc.
1420 North
Beachwood Drive,
Hollywood, California,
90028 - USA.
(213)467-4949

(se endvidere "Fangoria" nr. 20 & 21).

Den amerikanske splatterpunk-illustrator, Jeff Gaither (se bl.a. tegneserien "Fly in my Eye"; hvor han er i selskab med Clive Barker, Bolton og Stephen Bizette), har sendt os en lille stak tegninger, hvoraf et par figurerer heri bladet.

DARIO ARGENTO

1. del

Af **Thomas Rostock**

- I was six years old. Every night after supper, I'd say goodnight to my parents and go to bed. My room was at the other end of the house. I had to go all the way down a long, dark corridor lined with doors on either side. I used to be terrified - every half-opened door I passed was a threat, concealing obscure dangers. That's probably where my nightmares were born...

-Dario Argento

Dario Argentos mareridt! Man har svært ved at forestille sig et på éen gang værre og smukkere sted end det, som går for at være denne stadig relativt ukendte italienske gyserinstruktørs onde drømme. Deres inspiration er tydelig, og Argento har altid citeret åbent og ærligt fra primær-kilden: Barndommens mørke afkroge og gemmer, hvor selv de mest trivielle genstande og handlinger forvandles til uhyggelige, mystiske og fascinerende visuelle terræner, og hvor fantasien flyver frit i de dystre korridorer, mens timerne raser afsted. Nogenlunde sådan forekommer det een, når man ser og oplever med Argentos øjne og kameralinse; et dyk ned i en labyrint uden midte og et kaos uden ende. Det er en tilbagevenden til barnetroen på de irrationelle kræfters hersken, tilsat voksenverdenens angst og hang-ups, og samtidigt et fremadrettet blik på filmteknik lysår fra, hvad horrorgenren og

for den sags skyld mainstream-repertoiret kan opmønstre idag.

"Magic is everywhere and all over the world!" lyder en af replikkerne fra Argentos selvforfattede manuskripter, og alt sættes på spil for at overbevise os om sandheden i ordene: Et ultra-mobilt kamera kravler over, rundt og omkring bygninger; det svæver som vindstød og flakser som en fugl, det danser en ritualiseret dødsdans om hænder, knive, vand og glas. Arkitekturen er varieret, men altid håndplukket; fra de nymodens lejlighedskomplekser, hvor den hårde beton bades i lyset af en nøgen pære, til de gamle, snørklede huse i Rom, Freiburg og New York, hvor skrækkelige hændelser og indavlet perversion gemmes af vejen i hemmelige gange og skjulte rum. Og farvevalget er chokerende kulørt og aggressivt: Blå, grøn, gul og i særdeleshed rød ligger på paletten. Det er ikke for ingenting, at Argento er blevet kaldt horrorfilmens Vincent Minelli, og blodet spredes selvfølgelig med bred hånd og i velkoreograferede mængder. Argento elsker ganske simpelt sine mord og kværner derudaf, til næsten ingen i de brogede persongallerier er tilbage, og sluttekserne halter over lærredet. Alle absurditeterne akkompagneres af en pumpende musik, der til forveksling kan ligne en parodi på gængse pop-/rockrytmer garneret med forvrængede strofer af populære børnesange. Råb og hvisken høres ofte på lydsporet, hvor en sammensmeltning med dryppende vand, knust glas og skingrende skrig finder sted.

Argentos film er hyperkontrollerede angreb på folks sanser og centrale nervesystemer, som kun få og pludselige gange afløses af bedøvende stilhed. Effekten er ikke utilsigtet. Den 50-årige filmmager arbejder nemlig målrettet og bevidst

med mediets muligheder, og det ses i hans altoverskyggende interesse for misé-en-scenen og det nærmest diktatoriske engagement, han ligger for dagen, når det gælder foto, scenografi og musik. Resultatet kan ingen være i tvivl om: Argento lykkes i sine bestræbelser på at skabe dybt personlige og mangefacetterede verdener, der på eminent vis løfter filmene over de til tider kringlede plotkonstruktioner. For os, tilskuere, er det bare at læne os tilbage og blive suget ind i universets mørke korridorer, som løber den direkte vej til hjertet af Argento.

FLASHBACKS: Født d. 7. september, 1940, og opvokset i et hjem, hvor faderen, Salvatore, var filmproducent, og broderen, Claudio, fulgte trop i selvsamme profession, skulle det vise sig, at Dario var mindst ligeså dreven. Fra en tidlig start som filmkritiker på Rom-avisen "Paese Sera" blev det hurtigt til adskillige manuskript-jobs, bl.a. på Sergio Leones **C'era una Volta il West (Once upon a Time in the West)** i 1968. Her arbejdede han sammen med den jævnaldrende Bernardo Bertolucci, og det var denne, der introducerede Argento til Frederic Browns "The Screaming Mimi", en bog, som kom til at spille en væsentlig rolle i Il Maestros liv og for italiensk exploitation i al almindelighed. Argento blev nemlig så grebet af selve plottet og personerne, at han under en ferie i Tunesien forfattede et manus, som senere blev til debut-filmen **L'uccello Dalle Piume di Cristallo (The Bird with the Crystal Plumage)**. Han sørgede her for at inkorporere bogens hovedstruktur og de elementer, der nu er at finde i al Gialli: Forestillingen om det bevidnede mord, den besatte efterforskning og endelig afdækningen af den maskerede morders identitet; en afdækning, der rent af truer stabiliteteten i protagonistens verdensbillede.

I **L'uccello...** møder vi den amerikanske forfatter, Sam Dalmas (Tony Mustante), der i desperation over "writer's block" er rejst til Rom med håbet om mirakuløs inspiration. Det fungerer ikke rigtig for ham, og han har halvt om halvt givet op, da han en aften pludselig overværer et mordforsøg i et arty kunst-galleri. En ung kvinde overfaldes af en maskeret person blandt bizarre skulpturer. Dalmas løber til undsætning, men fanges mellem to glasdøre af den flygtende voldsmand. Som en fisk i et akvarium ser han impotent til, mens den sårede kvinde vrider sig i smerte, et billede på hans eget kunstneriske vaccum, men også på den konstruktion, film og narrativ fortælling i virkeligheden er. Argento ophæver helt og holdent tiden i sin udforskning af spændingen mellem de to afskårne punkter, og han gør det i dette tilfælde ved hjælp af en frenetisk opbrudt klipperytme. Ideen er klar nok: To skæbner udstillet på linje med galleriets øvrige værker! Eneste problem med denne suverænt håndterede scene er, at den kommer så tidligt i filmen, og man aldrig rigtig kommer sig over den. Dalmas vil selv søge tilbage til galleriet for den endelige resolution, men nerven er forsvundet. Tilbage står en optimistisk godt fortalt detektiv-historie med enkelte tilløb til noget større og bedre. Bl.a. den ikke ubetinget "erotiske" tiltrækning/frastødning, der præger leg-tag-fat spillet mellem morderen og Dalmas (Dalmas efterlader flere gan-

L'UCCELLO

ge sin smukke hustru, Julie (Suzy Kendall) i sengen for at forfølge et nyt spor!) kunne have vist sig at indebære mere end, hvad nu findes på film.

L'uccello.. var dog en højst lovende debutfilm for Argento i 1969, og den førte ham sammen med en del betydningsfulde filmfolk. Vittorio Storaro, som stod for de kontrasterende, næsten sort/hvide farveformatiner i scope-format, vandt senere hæder og ære som Oscar-vindende fotograf på **Reds** og **Apocalypse Now**. Ennio Morricone behøver ingen introduktion, mens klipperen, Franco Fraticelli gør. Fraticelli blev Argentos faste editor efter **L'uccello** og har altid haft en stor andel i den hårdt pointerende klippestil, der har kendetegnet filme-

ne og været fremtrædende specielt i de udspekulerede, gennemarbejdede mord-set pieces. Saksen sidder præcist og nådesløst!

Efter **L'uccellos** kæmpe kassesucces i Italien og den generelt gode respons fra udlandet, kunne intet slå fejl! Argento mente at have ramt hovedet på sømmet og fortsatte Giallo-stilen med navnebrødrene: **Il Gatto a Nove Code (The Cat O' Nine Tails**, 1971) og **Quattro Mosche di Velluto Grigio (Four Flies on Grey Velvet**, 1971). Sammen med **L'uccello** danner de den såkaldte "dyre-trilogi" (bird, cat, flies), og den skal ifølge Argentos egne udtalelser ses som en visualisering af de dyriske instinkter, mennesket rent basalt drives af. Det er måske at strække symbolværdien lidt rigeligt, og de to tilstødende film når da heller ikke helt op på **L'uccello. Il Gatto...** hælder for meget i retning af et påtaget spionage-plot, hvor morderen, spionen, indkredses via kromosomfejl opdaget af den blinde eks-reporter, Franco Arno (Karl Malden). Filmen har simpelthen for lidt at byde på rent visuelt. Set-pieces er der næsten ingen af, og det bedste af de sparsomme få serveres til sidst, hvor den pågrebne gerningsmand duellerer flittigt med den vildt fægtende Arno, for så at miste fodfæste og styrte den

En scene fra QUATTRO MOSCHE DI VELLUTO GRIGIO (1971)

lange vej ned gennem en elevator-skakt! Det utaknemmelige skarn forsøger endda at spolere det brok-medførende indslag ved at gripe efter kablerne, men får heldigvis svedet håndfladerne som tak!! Afgjort en af Argentos mindre velfunderede værker!

Quatro Mosche... hæmmes også på overfladen af sit forcerende plot, som denne gang postulerer, at videnskaben ved hjælp af laserteknik kan fremkalde det sidst-sete billede på et mordoffers nethinde; i filmens tilfælde de berømte fire fluer på gråt fløjl. Det er selvfølgelig noget pladder, men under(neden) det ekspositionelle virvar lykkes det trods alt Argento at afvikle en lille, personlig historie om det svigtende forhold mellem musikeren, Roberto (Michael Brandon) og Nina (Mimsy Farmer) og vise, hvorledes ægteskabet mellem de to smuldrer dag for dag. Kunsten efterligner virkeligheden, og Argento tager i disse scener filmmediet til hjælp for at exorcere sit på det tidspunkt eget, private opbrud med sin første hustru, Marisa. Han får i sine anstrengelser projiceteret en ægte smerte op på lærredet, sådan at hver eneste indstilling af fiktionsparrets destruktive mangel på kommunikation forekommer tungere og sandere end, hvad man kunne forvente af et stykke underholdning af denne karakter. Dette varsler en af Argentos yndlingstemaer med både manden og kvinden plaget af skyld, onde drømme eller traumer fra fortiden, vist i flashbacks og flashforwards, og konklusionen, hvor der brilliers kraftigt med det østtyske kamera (et kamera konstrueret til at kunne optage mere end 30.000 billeder pr. sekund - altså: ultra-slow-motion), formår ikke blot at forene teknikken med det emotionelle, men giver samtidig udtryk for det umulige i at undvige og undslippe de byrder, man slæber rundt på. Skæbnens fastlagte bane kan ikke brydes, og mennesket, i dette tilfælde Nina, må møde sit endelige med bøjet hoved i en bitter-sød og uundgåelig forståelse. Alt krystaliseret i ét langt sekund, hvor fornemmelsen af rum bliver strukket som en simpel elastik.

Vi nærmer os nu året 1975 og mesterværket **Profondo Rosso**. Før det sker, bestemmer Argento sig for at skifte gear totalt. Han trænger til forandring. Resultatet bliver hans hidtil eneste film udenfor horrorgenren: **Le Cinque Giornate** (1973) eller direkte oversat "De fem dage". Det er en satirisk-politisk komedie om Milano-revolten af 1848; filmen demonstrerer ligesom de tre tidligere film Argentos store appetit for eksperimenterende kameragange (billedfeltet søger altid den tre-dimensionaliserende løsning!) og nye måder at fortælle historier på. Slapstick-sekvenserne er her klart i overtal, og de sociopolitiske kommentarer tager sig tyndt ud i sammenligningen. **Le Cinque..** kan og skal vel ses som en forlængelse af Sergio Leo-

nes **Giú La Testa** (**Duck, You Sucker!**, 1972), men er ret beset for pjattet til at blive taget lige så seriøst.

Desto større var chokket, da Argento med Fellinis gamle manusforfatter, Bernardino Zapponi, lancerede hovedværket **Profondo Rosso** (**Deep Red**) to år efter. Springet fra den søgende, rastløse stil til en moden og velovervejet filmæstestik er lamslående stort, og gisningerne om, hvad kan have forudsaget denne pludselige kunstneriske udvikling, er hver mands beskæftigelse. Nok er det at konstatere, at Argentos pendant til Antonionis **Blow-up** og Fellinis **La Dolce Vita** er et særdeles gennemarbejdet værk, som i lige linje med forbillederne sætter spørgsmålstegn ved begreberne illusion, virkelighed, kunst og konformitet.

David Hemmings (som også spillede hovedrollen i **Blow-up**) er den efterhånden klassiske Argento-protagonist: En engelsk pianist ved navn Marc Daly, der af uransagelige årsager har forvildet sig til Italien og som nu hovedsagligt ernærer sig ved at undervise på Roms musikkonservatorie (et konservatorie, der senere vil dukke op i **Inferno**, 1980). Han er en sen aften vidne til mordet på sin clairvoyante nabo, Helga Ulmann (Macha Meril) og iler skyndsomt til åstedet. Her finder han ikke kun de sørgelige rester af den dræbte tyskerinde, men også følelsen af, at noget ved hele hændelsen ikke helt rigtig er på sin plads (ud over, at mord selvfølgelig ikke er så super-normalt!). Han kan dog ikke sætte sin finger præcist på, hvad det er, der generer ham ved hændelsen, men blot at formodningen er til stede. Resten af filmen er formet som een stor jagt på den irriterende detalje, og det udvikler sig hastigt til en besættelse for Marc. Han vil nå længere ud, end han troede muligt og se ting, han ikke anede kunne eksistere. Filmens sidste indstilling viser hans fortrukne ansigt reflekteret i det blod, hans videbegær har foranstaltet, og er samtidigt et overlegent billede på hovedtematikken: Af- og genspejlinger af virkeligheden. Ligesom hele filmens clue i sidste instans er koncentreret om et spejl ("A mirror... That's what I saw, a mirror!") og en spejlrefleks, således giver enhver handling eller talt sætning kun mening set i forhold til andre handlinger eller talte sætninger: Vor hovedperson brænder sig gang på gang på en kaffemaskine, før morderen slår til og dræber en kvinde ved at skolde hende til døde i et badekar. Vor hovedperson fortæller om, hvorledes årsagen til hans klaverspilleri sikkert er at finde i et ønske om at slå sin faders tænder ud, og morderen er på pletten og hakker professor Giordanis (Glauco Mauri) tænder ud på kanten af et marmorbord. Vor hovedperson passerer en væltet lastbil ved nattetid, og vennen, Carlo (Gabriele Lavia) må lade livet ved at blive slæbt hen ad vejen efter netop en lastbil. Vor hovedperson hiver i nærbillede jærnkæden af gitterlågen til "The House with the Screaming Child", og den pyntesyge morder halshugges i filmens blodige klimaks af en halskæde. Listen bliver ved og er tæt ved at være uudtømmelig! Ikke nok med det, men simple bevægelser og fagter gentages ad nauseum: Marc træder på et tidspunkt på nogle glasskår og vil gøre det samme mod filmens slutning. I Leornardo Da Vinci-skolens bibliotek griber han støttende ud efter et gitterværk, og morderens handske mimer mønstret ved i et close-up at gribe om et lignende fletværk. Konstruktionen er vandtæt, og **Profondo Rosso** er et af de gudsbenådede mesterværker, horrorgenren skriger så hårdt på. Man kan kun applaudere dens stramme formsprog, nyde af Luigi Kuveillers neo-barokke foto, lade øregangene tage ind af rockgruppen, Goblins, nyskabende psykopat-pop-toner (Argento ville oprindeligt have Deep Purple, men han kunne ikke få dem. Heldigvis!) og værdsætte Franco Fraticellis afmålte klippestil. Argento er i sit livs form og sætter ikke en fod forkert. 130 minutter i gyserhim-

Et par af plakaterne til Argentos film: Øverst: IL GATTO A NOVE CODE. Herover: PROFONDO ROSSO.

melen er serveret!

Hvordan følger man så et mesterværk op? Med et nyt mesterværk, selvfølgelig! Og så måske alligevel ikke helt. Dario Argento mødte under optagelserne på **Profondo Rosso** skuespillerinden, Daria Nicolodi, og blev smæk-forelsket. Følelserne var gengældt. Tilsammen dannede de par, og det kom til at smitte af på filmfronten. Ud af Thomas DeQinceys essay, "Levana and Our Ladies of Sorrow", og den sande historie om Nicolodis mors tid på en skole, hvis undervisningsplan tilgodeså hekseri som en del af de påskrevne pensum, fødtes først **Suspiria** (1977) og tre år efter **Inferno** (1980). Begge værker står som gedigne afvigelser fra den ellers systematisk afstukne Giallo-kurs, og deres flagrende dyk ned i det fantastiske, gotiske univers, der styres af De Tre Mødre fra tre art-deco-dekorerede huse i henholdsvis Freiburg, New York og Rom, er så outreret i præsentationen, at man blot kan vinke farvel til normale fortælle-teknikker og dramaturgisk konsistens. Reglerne er hjemmebryggede og fremmede ud i det ekstreme, og måske derfor er det, at de to film i den stadig ufuldendte trilogi i sidste ende forekommer mindre skræmmende end Gialli-værkerne, som altid danser en væsentlig farligere dans med det liv, vi kalder virkeligheden, og det liv, vi kan forholde os til.

Suspiria er den ekstroverterede film af de to. "Fear is a 370 degree centigrade body temperature." udtalte Argento, "With **Suspiria** I wanted 400°!". Og instruktøren skovler godt i kakkelovnen: Til dundrende musik af Goblin (optaget allerede da

filmen var i manuskriptfasen og brugt til at koreografere skuespillerne under optagelserne) høvles der gennem Giuseppe Bassans distinkte scenografi, mens historien om balletdanser-elev Suzy Banyons (Jessica Harper) opdagelse af Mater Susperiorums (Hviskenes moder) undercover-virksomhed ved Freiburg Tanz Akadamie tager bagsæde til cheffotograf Luciano Tovolis farvelader af rød, grøn, gul og blå. Det er så bombastisk, at man får lyst til at iføre sig en eller anden form for audio-visuel værn! Argento har dog ikke helt mod nok til at lade den narrative struktur bag sig, og bremser sig selv konstant for lige at sikre sig, at vi stadig er med. Denne hæmsko gør, at **Suspiria** ikke kan vinde mesterværkstitlen, men må nøjes med at være en effektfuld aspirant.

Anderledes forholder det sig med anden ombæring af Mødre-sagaen. **Inferno** opgiver det plan, vi kalder historie. Istedet består filmen af en serie setpieces, der på elegant og dyster vis holdes sammen af Keith Emersons relativt (i hvert fald i forhold til **Suspiria**!) afdæmpede score.

Det udvikler sig ligeså stille og roligt til en sjælevandring i mareridtets territorium for vor noget vage helt Mark (-c eller

Modstående side: PROFONDO ROSSO (1975): David Hemmings finder liget af sin nabo. Professor Giordani overfaldes. Daria Nicolodi med Hemmings. Denne side: SUSPIRIA (1977): Vold, mord og terror.

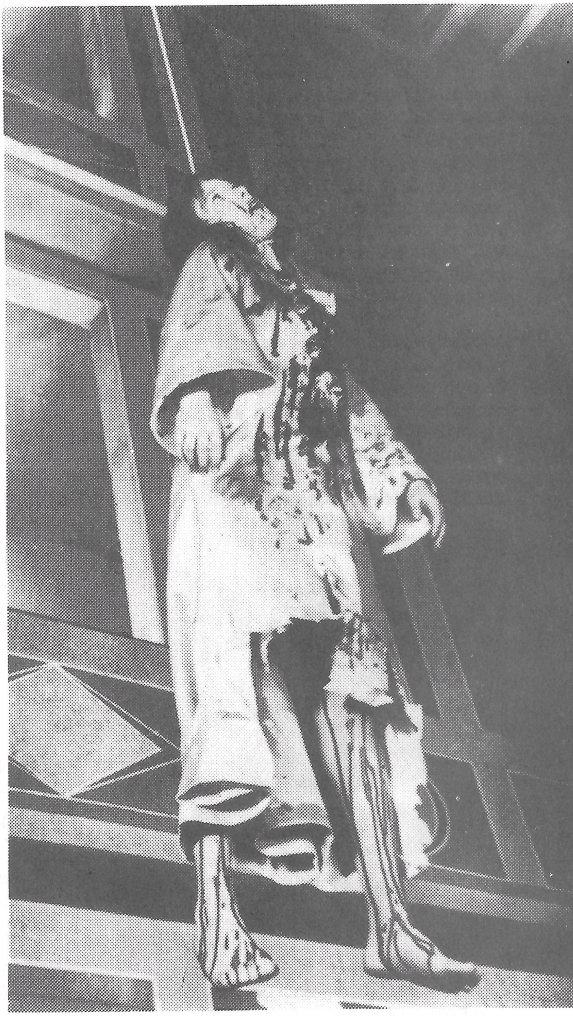

-k - det navn må have en særlig betydning for Argento!), spillet uden de normalt hysteriske Dallas-manerer af Leigh McCloskey. Han er en amerikansk musikstuderende ved Roms konservatorie (der havde vi det igen!), som via brev og skrattende telefon-samtale får færten af, at søsteren, Rose (Irene Miracle), er i vanskeligheder i New York. Hun har såmænd fundet ud af, at det hus, hun har til leje i, tilhører Mater Tenebrarum (Mørkets moder), og at denne vist har fået det forkerte ben ud af sengen i dette århundrede. Exit Rose, enter Mark, som prøver at holde hovedet koldt i det imponerende bygningsværk og ikke lade sig forgifte af de forræderiske dampe og farer vild i de labyrintiske kældergange. Ingen af delene lykkes for ham, for inderst inde higer Mark selv efter, hvad han i filmens finale konfronteres med: Døden! "Our very lives are governed by dead people..." siger en person i **Inferno**, og således har Mark som en anden marionetdukke ladet sig lede uden egentlig at have strittet imod; han har overgivet sig i det underbevidste håb om at snuse til det uundgåelige om mærke vingesuset fra det land, vi alle skal til.

Argento nærmer sig som instruktør nu toppen af kransekagen. Med sit hidtil største budget nogensinde (ca. 7 millioner US-dollars) fylder han og fotograf Romano Albani celluloidstrimlerne til bristepunktet af visuel betagende kompositioner og farvemættede billeder. I kontrast til **Suspiria** er alt her under kontrol, enhver behersket af en mester af sin form og en teknikkens poet. Historien er nonsens, men **Inferno** er kuriositet, man ikke blot kan se igennem fingre med. Dertil er eksekveringen af for nøjsom en kvalitet! ●

Mesteren himself, Dario Argento. Nederst: En scene fra INFERNO (1980)

TO BE CONTINUED!

DARIO ARGENTO PÅ VIDEO

Guide til den nærmeste og mest komplette filmoplevelse

L'UCCELLO DALLE PIUME DI CRISTALLO; DK-video: Fuglen med krystalfjerpragetn. Video Internationale; længde: 93 min. Uklippet.

IL GATTO A NOVE CODE; UK-video: The Cat O' Nine Tails. Warner; længde: 107 min. Uklippet.

QUATTRO MOSCHE DI VELLUTO GRIGIO; kopi fra italiensk tv i omløb. Længde: 97 min. Klippet?!

LE CINQUE GIORNATE; Tysk-video: Die Halunken. Længde: 113 min. Klippet?

PROFONDO ROSSO; DK-video: Mordets melodi. Filmcom; længde: 95 min. Klippet!!!
IT-video: Profondo Rosso; Domo-video; længde 121 min.

SUSPIRIA; UK-video: Suspiria. Thorn Emi; længde: 94 min. Uklippet!

INFERNO; DK-video: Rædslernes inferno. CBS-Nordisk; længde: 102 min. Uklippet!

MICHELE SOAVI

INFERNOs Thomas Rostock har talt med italiensk horror-films nye håb!!!

Frisk til filmfadet er den tidligere Argento-assistent Michele Soavi, den nye supernova, der brænder stærkest på den italienske horrorgenres efterhånden noget blakkede pizza-himmel. Kun 32 år gammel besidder han de fleste af læremester Darios visuelle kvaliteter, og talentet for at skrue en på éen gang fængslende og givtig historie sammen forekommer da også at være til stede i rigelige mængder. Hans debutfilm **Stagefright - Aquarius (Deliria)** fra 1986 (DK-video: **Bloody Bird**; se INFERNO nr. 2) er således en sjældent gennemarbejdet sag især med tanke på, at producenten Aristide Massaccesi (aka. Joe D'Amato) normalt plejer at stå for bundslammet af det italienske exploitation-materiale. Soavi skræver på imponerende vis over det udstukne lavbudgets faldgruber og kommer ud på den anden side af kameralinsen med en diamant i det rå. Historien om massemorderen Irwing Wallace og dennes systematiske nedhakning af en off-off-off-Broadway-teatertrup (så meget off, at det ligner Italien!) henter tydeligt sin inspiration i Soavis egne erfaringer med teater- og skuespillerlivet, og beskrivelsen af de interne stridigheder, der trives "kunstneriske" imellem, er ubetalelig i sin frenetisk oppustede udlevering. Som akkompagnement på billedsiden skortes der heller ikke på nytænkning: Gængse klicheer hentet fra et halvt hundrede jævne Giallifilm kastes rundt, så vrangen vendes, skindet blottes og ukendte, spændende, nærmest surrealistiske øjeblikke opstår ud af simple, umiddelbart banale situationer.

Hold på hat og briller, folks! Soavi er bestemt ingen døgnflue. Han fortsætter takterne i sin film nummer 2, **La Chiesa (The Church)** fra 1989, og salige Dario Argentos hjemmebryggede produktionsselskab ADC (Argento, Dario Company) bistår med en udvidet pengepung på ca. 3 millioner US-dollars og en længere shooting schedule, hvad sikrer et afpudset og visuelt mere lokkende udstillingsvindue for den nyankomne James Dean-forgabte begavelse. Soavi har godt nok et vist hyr med selve fortællingen om dæmoners opstandelse i en lille, beskeden kirke på kanten af det moderne Tyskland, men redder dagen ved sit hypnotiske kameraarbejde, sine meningers mod fremvist i sigende, symbolistiske plot-pointer, og sit faste greb om de enkelte set piece-konstruktioner. **La Chiesa** viser vejen frem, og det er derfor ikke så underligt, at filmen endnu ikke er til at finde på vor lokale videoforhandlers usle hylder.

Italienske kopier er imidlertid i omløb, og skulle man falde over en sådan, så er det absolut anbefalelsesværdig kigning; ikke mindst fordi vi her ganske simpelt har at gøre med en væsentlig up-and-coming faktor i den italienske genreindustri.

Alt dette taget i betragtning, så INFERNO sig naturligvis nødsaget til at kontakte Michele Soavi himself for at få en snak med ham om de nævnte produktioner, filmarbejdet generelt, og hvad fremtiden dog måtte bringe af appetitvækkende projekter. Deres udsendte medarbejder mødte så fremdeles op på Restaurant Rosati ved Piazza del Popolo, januar d. 21. - kl. 14.00 dut!, rystede Soavi i hånden og påbegyndte nedenstående samtale.

Thomas Rostock: Lad mig starte med et lidt underligt spørgsmål. Du synes altid at dukke op som politimand i små cameo-roller i bl.a. dine egne film, men også i Argentos **Phenomena** og **Opera**. Hvordan kan det være? En speciel besættelse?

Michele Soavi: (leer)... Ja, det er rigtig... Nej, jeg ved egentlig ikke hvorfor. Det er åbenbart min skæbne. Jeg hader politimænd, og det er måske min lille hævn for al det bøvl, jeg har haft med dem.. (leer). (Det skal her indskydes, at Soavi elsker hurtige biler og motorcykler - Han er sikkert gået over gevind et par gange på de antikke, romerske veje, kan man tænke sig!)

TR: Men du startede jo også som skuespiller...

MS: Ja, jeg begyndte, da jeg var 18-19 år. Jeg havde gået på teaterskole i 2 år, og det introducerede mig til skuespiller-miljøet, scenelivet og i den sidste ende også til filmen gennem statistarbejde og småroller...

TR: Var du interesseret i at instruere allerede på det tidspunkt?

MS: ...Jah, det var jeg vel , dybest set. Men den umiddelbare grund til, at jeg valgte skuespillerfaget, var, at det fungerede som et slags alibi for at slippe for skolen. Det var ligesom, hvad der drev mig dengang. Senere, da jeg kom indenfor filmmiljøet, virkede hele ideen med at arbejde kreativt med mediet vældig attraktivt... og deri tror jeg, at jeg fra meget tidligt af har været heldig at vide præcis, hvad jeg ville i livet. Skuespillet, som sådan,... ja, selvfølgelig giver det dig en vis tilfredsstillelse, men egentlig kun når kameraerne snurrer og 2 minutter af gangen. Derefter er der en masse ventetid, ikke bare på settet, men også mellem jobs og optagelsesdage. Så er man heldig, arbejder man ret tit, men er man mindre eftertragtet, så bliver det kun til 2-3 måneder om året, og resten af tiden går med at råbe af agenten over telefonen (leer)... men ser jeg tilbage, så var jeg vel altid den, der blev hængende på optagelsespladsen

-Jeg valgte skuespillerfaget som et slags alibi for at slippe for skolen...

-Michele Soavi

for at se, hvordan filmarbejdet skred frem... og jeg kiggede altid i kameraet, kom med spørgsmål, den slags.. så jeg forelskede mig hurtigt i atmosfæren, arbejdet og lærte, hvad jeg kunne. Senere flaskede det sig heldigvis sådan, at en af mine venner, produceren og instruktøren Ciro Ippolito, tilbød mig arbejde som assistent til assistenten på nogle af hans film (Ippolito - nu estimeret tv-producer - instruerede i 1981 bl.a. makværket **Alien 2 Sulla Terra** (**Alien Terror**). "En forfærdelig, forfærdelig film", som Soavi påpeger.). F.eks. hans anden film, en komedie (højst sandsynligt: **Pronto...Lucia**), gav mig mulighed for at prøve kræfter i script-girl funktionen, og derfra gik det videre til andre produktioner som assistent eller manuskriptforfatter for folk som Joe D'Amato, Lucio Fulci og Lamberto Bava. Det var via Lamberto, at jeg endelig mødte Dario Argento og samlede mod nok til at spørge om, jeg kunne arbejde for ham. Det faldt åbenbart i god jord, og allerede på Darios næste film, **Tenebre** (**Tenebrae**), arbejdede jeg som 2nd assistent director og blev overraskende nok forfremmet prompte til 1st assistent director på **Phenomena** (**Creepers**)... Det er faktisk mit resumé i tre små ord...

TR: Og dit første solo-instruktør job var en musikvideo i forbindelse med **Phenomena**, var det ikke?

MS: Jo, det var det. Netop fordi jeg var første assistent på **Phenomena**, følte Dario, at jeg skulle være den , der fik chancen. Oprindeligt skulle han selv have instrueret **Valley** (som skæringen hedder) af og med Rolling Stone-bassisten Bill Wyman, men mente, at han havde for travlt med den sidste afpudsende redigering på **Phenomena**, og derfor sendte han mig istedet. Så jeg og kameraoperatøren tog til London for at lave denne "video on the run", som udviklede sig til en rar og underlig oplevelse. Vi skød den på 4 timer, og Bill (Wyman) var oppe på mærkerne og meget nærværende, altid klar til at give sig i kast med de mest utrolige ting... har du set den?

TR: Nej, desværre...

MS: Det er en meget mærkelig ting... ikke noget mesterværk, det siger sig selv, men det endelige resultat fungerer som et slags spil mellem Bill og en lampe, vi havde hængende fra loftet. I starten ser vi Bill komme ind i et næsten tomt rum med en stor, sort taske under armen. Han åbner den og tager sit instrument ud, som han så begynder at bruge nærmest som et våben... Ind imellem dette klippede vi en lang række scener fra **Phenomena**, især småstykker med pigerne løbende rundt udenfor forskellige huse... mest af alt for at give fornemmelsen af at have dem dér udenfor og Bill isoleret indenfor... Og med musikken i baggrunden ser vi så Bill gør sig klar til en kamp med lampen - vist i hurtige nærbilleder, små detaljer af stik, der

sættes i forstærker; strenge, der stemmes og strammes... i den dur. Da han til sidst begynder at spille de kendte riffs fra **Valley**, ja, i det øjeblik begynder også lampen at vibrerer, den kommer til live og svinger frem og tilbage i highspeed nærbilleder... Det er underligt, og noget, som jeg mener, er, hvis ikke nyt, så i det mindste anderledes! Den video lavede jeg i 1984, hvorefter jeg fortsatte med et video-clip for **Demons (Demoni)** i 1985, hvor Claudio Simonetti stod for musikken og enkelte spfx var indkorpereret, og det endte med en ca. 6 måneders arbejde på dokumentaren om Dario, **Dario Argento's World of Horror**.

TR: Jeg har læst et eller andet sted, at den var produceret for japansk tv...

MS: Ja, præcis. Men efter den var færdiggjort, blev den solgt over hele verden, fordi man syntes, den var gennemtænkt og grundig nok til at kunne repræsenterer Dario og hans arbejde... du ved, de smukke passager fra hans film vævet tæt sammen med interviews samt et kig ind på selv optagelserne. Jeg brugte med vilje lang tid på at bygge det hele op, også selvom jeg næsten havde alt råmaterialet for hånden og kun behøvede at optage nogle få scener for at slå bro over sekvenserne. Jeg ville gøre det ordentligt og ikke bare lave et sammenkog ud af affæren.

TR: Jeg kan nu alligevel ikke lade være med at tænke på, om der ikke er nogle ting ved dokumentaren, som du ville gøre anderledes idag - måske nogle ændringer i retning af et mere dybde-borende portræt?

MS: Åh, alt hvad du kigger på idag, har du lyst til at ændre! Og i hver film er der ting, du ville lave på en anden måde, hvis du fik muligheden og tiden... men måske er det kun for det bedre, for når det er færdigt, så er det færdigt!

TR: Og derved opnår det en slags liv af sig selv?

MS: Ja. netop!

TR: Efter **Dario Argento's World of Horror** lavede du jo

Morderen laver kunst (en scene fra Soavis STAGEFRIGT - AQUARIUS)

som bekendt **Stagefright - Aquarius**, og banede dermed vejen for en instruktør-karriere. Alligevel fortsatte du en tid efter som assistent på forskellige film. Bl.a. som 2nd unit director på Argentos **Opera**...

MS: Dario blev ved med at fyre sine assistenter på den produktion, og til sidst måtte jeg træde til for at forsøge at få styr over de ting, som Dario havde for travlt til at tage sig af. Jeg fik optaget scenen, hvor morderen skærer Bettys (Cristina Marsillach) opera-kostume i småstykker med de mange ravne flaksende omkring i lokalet, og slowmotion-skuddet gennem kighullet i døren, det, som løber lige i øjet på Daria Nicolodi - og så et langt steadicam-skud først i filmen, hvor morderen prøver at få øje på Betty i operahustes kulisser, men hindres af statister og scenefolk. I det skud drejer kameraet pludselig af og spurter op af en masse trapper

-Dario blev ved med at fyre sine assistenter (på Opera), og til sidst måtte jeg træde til...
-Michele Soavi

og gennem snævre korridorer sat til musik af Giuseppe Verdi. Faktisk består dette flydende løb af tre skud, der er klippet sammen til at ligne ét; nøjagtigt som sekvensen i **La Chiesa**, hvor tidsrummet mellem middelalderen og nutiden dækkes gennem en baglæns steadicam-tur, der er visualiseret som værende kontinuerlig, men også ret beset er sammensat af tre seperate skud...

TR: Brugte du en optisk printer eller hurtige fades til det formål?

MS: Nej, nej, bare hurtige klip i de sorte eller grå billedfelter, sådan at overgangen ikke kunne spores!

TR: Slutsekvensen i **Opera** - hvor Cristina Marsillach befrier en salamander i fangenskab og omfavner den schweiziske jord, alt imens Argento passioneret plaprer løs om nødvendigheden for harmoni mellem menneskeheden og naturen - skulle efterfølgende være optaget i tre forskellige versioner. Er det en af de eftertanker, der opstår, når optagelserne er slut og et råklip af filmen foreligger, eller hvordan?

MS: Både ja og nej. Hvad der skete, var, at Dario rigtig nok "skød" tre forskellige slutninger til **Opera**, men gjorde det indenfor den oprindeligt afsatte optagelsesplan. Senere, efter at have siddet i klipperummet et par måneder, gik han så ud og optog fire-fem sekvenser, han mente, han behøvede. Til dem hører bl.a. flashback-afsnittene. Men slutningen, som sådan, var dækket ind fra starten.

TR: Så var det videre til den internationale arena med 2nd unit-arbejde på Terry Gilliams mastodont-fantasy **The Adventures of Baron Münchhausen**... Det var en ret så kaotisk oplevelse, forstår jeg?

MS: Meget, meget kaotisk...

Det tog 8 måneder!
TR: Kom du sent ind i produktionen ligesom **Opera**, eller hvordan?
MS: Nej, nej, jeg blev introduceret meget tidligt, fordi jeg var så heldig at møde Terry til den internationale SF/Fantasy-festival i Bruxelles, hvor de skulle vise min debut-film **Stagefright - Aquarius**. Jeg kan huske, jeg var vældig opsat på at lære Terry at kende, for jeg havde været en fan lige siden **Brazil** og... ja, jeg faldt lykkeligvis i snak med ham, og fik endog inviteret ham til forevisningen af **Stagefright**, den aften den kørte. Han troppede op med sin kone og så filmen... og bagefter var

PSYCHO-rip-off eller kunst? (STAGEFRIGHT)!

han meget glad, og han snakkede pænt om mig, om hvad han kunne lide og ting, der slog ham, alt sådan noget... Hvad jeg imidlertid ikke vidste, var, at han var på samme fly som mig den næste dag, en route til Rom, for at forberede **Baronen**. Så dér fik vi en hjertelig snak, og det hele udviklede sig til, at han kom og boede hos mig, den måned han var i Rom. Jeg introducerede ham til folk, og tog ham forskellige steder hen for at se på ting og sager... mærkelige ting og mærkelige sager... og på den måde startede vores venskab i de tidlige, tidlige stadier af hans film. Jeg var på det tidspunkt godt nok selv ifærd med de afsluttende faser af 2nd unit-arbejdet på **Opera**, men på trods af, at tingene var presset, følte jeg en stemme inden i mig sige: "Her er en chance, som måske ikke vil komme igen lige med det samme. Dén må du simpelthen tage". Så jeg hev mig selv op ved håret og spurgte Terry, om han ville have mig ombord, og han sagde: "Ja, jeg ville have spurgt dig, men jeg troede, du havde alt for travlt... men, jo, det ville være en fornøjelse"! Også fordi jeg er italiensk og kender mange, mange folk i industrien, som naturligvis kunne bruges i en produktion af den slags, **Baronen** var.
Jeg gjorde altså mit arbejde færdigt på **Opera** og slog lige over i en 3 måneders pre-produktion på Terrys film, som kom for kameraerne i september 1987 og startede med to uger i Cinecitta, derpå 2 måneder i Ameria og Belchite i Spanien, for så at ryge tilbage til Rom, hvor hovedparten af scenerne blev håndteret. Det var hårdt slid, specielt fordi jeg for det meste stod for optagelserne af speciel effects, og det tager meget, meget lang tid bare at sætte et enkelt, ganske unuanceret skud op. Det gav mig et helt anderledes syn på det at lave film; et syn, som jeg aldrig havde stødt på før... Den utrolige mængde penge, der blev... ja, "kastet bort" er sikkert et forkert udtryk, men så brugt på de mest utrolige ting... og den måde, det påvirker de folk, der er tilknyttet produktionen. Selvfølgelig arbejder de, men alting foregår i et slow-motion-tempo, der virkelig går een på nerverne efter nogen tid. Alt skulle filtreres gennem mindst et dusin mennesker. Det kunne tage timer bare at flytte kameraet fra et sted til et andet (sukker)... Det var meget bureaukratisk, næsten som et metaforisk **Brazil** - det klassiske eksempel på bureaukrati!
TR: Så du var endelig fanget i Gilliams mareridt?
MS: Et rigtigt mareridt var det nu ikke, for jeg fik set en masse ting, som jeg aldrig havde set før. Og Terry... selvom han var lidenskabelig engageret i sit eget arbejde, så tog han sig altid tid til at forklare mig scenerne, hvordan han ville have de enkelte set-ups, og hvorfor han ville have det på den måde. Jeg lærte en forfærdelig mængde tricks fra ham, især på spfx-området. Det var på ingen måde spildte måneder. Faktisk, når jeg nu har fået det lidt sådan på afstand, var det en helt rar oplevelse...
TR: Det er en smuk film...
MS: Og Terry er en fantastisk person!
TR: Speciel effects er der også en del af i din nyeste film, **La Chiesa**, men her var forberedelsestiden noget kortere?
MS: Ja, for Lamberto Bava skulle egentlig have instrueret, hvad der var ment som en tredie film i **Demons**-serien, men pga. diverse finansielle vanskeligheder med Cecchi Gori Group (som stod for pengetilførelsen) og Lambertos utallige tv-engagementer, måtte Dario (Argento) til sidst se sig om efter en anden til at styre skibet. Så han ringede en dag og spurgte, om jeg var interesseret. "Vi bliver nødt til at lave den her film hurtigt", sagde han, "Manuskriptet fungerer, og alt det andet er klart, så hvad siger du"? Jeg sagde, at jeg syntes manus'et ikke rigtig virkede på mig og godt kunne bruge en overhaling. Dario var nærmest ligeglad, han sagde bare: "Okay, lav om på det, du vil, men du har kun éen måneds pre-produktion, og når den er gået, så sky-

*-Jeg forsøgte at løsrive historien (*La Chiesa*) fra den noget latterlige* Demons*-sammenhæng...*

-Michele Soavi

der vi, hvad du står med, og det vil så være den endelige film"!
TR: Lige på og hårdt?!
MS: Ja, der var ikke så meget der. Jeg prøvede i den måned at pumpe lidt originalitet ind hist og pist, og i det mindste forsøge at løsrive historien tilpas meget fra den noget latterlige De-

mons-sammenhæng, men selvfølgelig var det begrænset, hvad jeg kunne nå.

TR: Der er nu en del spændende, tematiske tråde, som holder **La Chiesa** sammen. Tag nu f.eks. Lottes (Asia Argento) person. Ser du hende som et levende bindeled mellem fortid, nutid og fremtid?

MS: Tja, mest som en reinkarnation, hvis noget... Det var en ide, jeg kom på sent i manusfasen, faktisk under en af de absolut sidste "brainstorm-sessions". I originaloplægget var det meningen, at en sort hund skulle have været den sammenkædende funktion, men da filmen havde taget en drejning i retning af et meget spfx-orienteret materiale, følte jeg, at det var vældig vigtigt at få presset et menneske ind; et menneske, man kunne forholde sig til midt under al virvaret. På den måde blev Lotte min lille nøgle til filmen. I middelalderen er hun fremstillet mere drenget, muligvis en dreng... det er vist lidt vagt med vilje... og når man så ser hende som pige for første gang i nutiden, ja, så tror jeg, man ikke rigtig registrerer at have set hende før. Muligvis ligger det et sted i underbevidstheden og ulmer, men det kommer i så fald først til overfladen sidst i filmen, når vi får at vide, at hun er den eneste, der kender vejen ud og ind af den isolerede kirke. Omkring det tidspunkt tror jeg, at man forstår betydningen af hendes figur...

TR: Hun er også den eneste figur, som er integreret i dagens Tyskland, altså nutidens samfund, hvilket naturligvis gør hende lidt speciel. Kan det tænkes, at dette har noget at gøre med den uskyldighed, som nærmest stråler fra hendes karakter?

MS: Ja, det er muligt at se en forbindelse dér. Hendes næse er ikke begravet i bøger, som f.eks. Evalds (Tomas Arana) og heller ikke koncentreret om restaurering af gamle vægmalerier, såsom tilfældet er med Lisa (Barbara Cupisti). Lotte har ingen udtrykt interesse for lærdom om fortiden eller respekt for de traditioner, som også kirken står for. Hun forvandles således heller ikke til en dæmon eller konfronteres med den indre kamp, de fleste andre i filmen præsenteres for. Hun lever

-grønne, groteske monstre er for børn...
-Michele Soavi

kun i den tid, der eksisterer lige her og nu.

TR: Evalds navn giver jo også et tip om, at dette er en af måderne, man kan tolke filmen på...

MS: Det var Franco Ferrinis (medforfatteren på **La Chiesa**) ide. Evald skal forståes som (udtaler langsomt:) Eva-ld. Altså Eva, den første kvinde, som i Eden tog en bid af æblet plukket fra Kundskabens Træ, og derefter lokkede Adam i fordærv... (leer). Lidt langt ude måske, men det er i hvert fald en klar henvisning til den historie, eller mytologi om man vil. Hungeren efter visdom og indsigt kan have sin pris!

TR: En anden særpræget detalje i mand-kvinde forholdet er måden, du præsenterer konceptet omkring ægteskabet på. Antonella Vitale fastklemt i kirkens dør ved sin brudekjoles slæb..?

MS: Ja, for mig var det en hurtig fortætning af de følelser, jeg har om ægteskabet. Det er som en fælde, hvis du forstår, hvad jeg mener... Kirkens dør lukker, og hvis hun (Antonella) nu havde været klog nok til ikke at være trukket i brudeudstyret, så ville der sikkert ikke være sket hende noget!

TR: Lottes forældres ægteskab er heller ingen dans på roser. Det er nogle hårde portrætter med faderens forvandling til dæmon som nok det hårdeste slag for Lotte og os, seere?!

MS: Ja, men jeg var meget forsigtig med at vise, hvordan han og også nogle af de andre mennesker, som er uskyldigt fanget i kirken... hvordan de nåede denne tilstand af djævelskab, hvordan de forvandlede sig til en reflektion af deres indre angst. De løber ikke rundt som de dæmoner, vi kender fra tusinder af dårlige film og tegneserier... du ved, med foam-latex over det hele, og skrigende (vifter med armene) "AAARGH", fråden hængende fra munden, lange negle og ører... sådan noget, det er... (sukker)... det er...

TR: ...For meget!

MS: (Leer) Ja! Det er for børn. Jeg vil godt forsøge at lave film for et lidt ældre publikum, ikke for små, små børn. Folk, som forvandler sig til groteske, grønne monstre og sådan noget... dem kan man bare ikke tro på. Det er pjat, og det forskrækker aldrig rigtig nogen for alvor. Jeg foretrækker at vise folk, der er isoleret, og hvor skallen af det, vi kalder civilisation, skrælles af, så det "nøgne" og ægte element kommer frem i lyset... eller mørket! Det, jeg mener, er, at alle har i dem selv en sort og en hvid del, og nogle gange vil den delikate balance mellem de to tippe over... en situation vil provokere et træk til den mørke side, og det var det,

Michele Soavi instruerer en dæmonfisk under optagelserne til LA CHIESA!

jeg gerne ville afdække i **La Chiesas** forvandlingsscener. Jeg brugte til det formål bredt og villigt af de forhåndenværende dekorationer, såsom spejle, vand og den slags, mest for at visualisere mennesket i forskellige former for selvspejling. Det var ideen, men jeg indrømmer gerne, at det endelige resultat snarere kom til at stå som et kompromis mellem mine højtsvævende håb og så Darios ønsker om et kommercielt produkt med sigte på et bredt publikum... jeg mener, der er jo en

-Imod slutningen (af Stagefright*) har vi i hvert fald 20 min. med ægte spænding...*
-Michele Soavi

del platte monstre i **La Chiesa**, og det er et problem. Det er måske også derfor, at **Stagefright** er noget uhyggeligere end **La Chiesa**..?

TR: Men **Stagefright** er jo en lille film, i hvert fald set i forhold til **La Chiesa**. Den er strammere i sin konstruktion, og...

MS: Meget stram, ja! Men jeg synes nu også, **La Chiesa** har en vis stramhed. I den anden halvdel, hvor alle personerne er samlet inde i kirken, lige dét minder om **Stagefright**. **Stagefright** havde bare den fordel, at persongalleriet var begrænset, og alle, som var med, havde en funktion i historien, ergo: Var med til at drive filmen videre. Dertil kom så, at koncentrationen var lagt omkring hovedpersonen, Alice (Barbara Cupisti), hvorimod **La Chiesa** er rimelig skizofren i sin rolleinddeling med mange forskellige personer og har desuden en tåbelig manus-fejl, der ser til, at to af de mere interessante, Evald og Lisa, forsvinder efter første halvdel af filmen. Jeg mener, de er bare væk i et nu! Og først til sidst i filmen kommer man tilbage til dem, så der er måske grunden til, at nogle seere har svært ved at følge historien...

TR: Det er ærgeligt... Man begynder at holde af Evald og Lisa...

MS: Ja! Og i filmens anden del skal der bare præsenteres og introduceres en masse nye personer... og det er for sent! For på det tidspunkt skal filmen begynde at arbejde sig mod sin konklusion og sit klimaks! ...Så karaktertegningen blev lidt ødelagt af det...

TR: Men du løste det problem helt fint i **Stagefright**. Det er en meget velafbalanceret film...

MS: Ja, dens strukturelle mekanisme fungerer, og særligt imod slutningen, hvor Alice er alene... dér har vi i hvert fald tyve minutter med ægte spænding.

TR: En af de mest fascinerende personer i **Stagefright** er naturligvis morderen himself, Irwing Wallace. Han er meget...

MS: ...Meget sød! (leer)

TR: Ja, og måden han arrangerer teaterscenen på, efter han har dræbt hovedparten af det lille kompagni. Det trækker nogle uhyggelige og tankevækkende paralleller mellem begrebet kunstner og sindssyg drabsmand...

MS: Aha (nikker)... morderen udvikler sig til kunstner. Det er den lille, men betydelige forskel mellem ham og resten af de personer, vi møder i filmen.

TR: Han er jo en større og langt mere ægte kunstner end f.eks. teaterinstruktøren Peter (David Brandon).

MS: Ja, han gør virkelig et stort nummer ud af, hvordan hans vision tager sig ud på scenen...

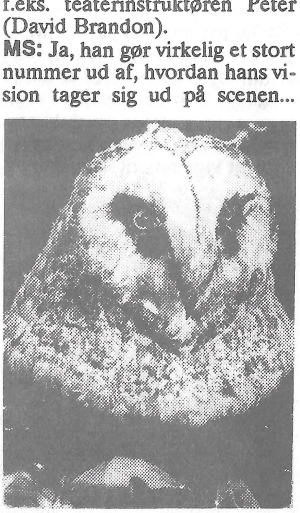

der er en fornemmelse af, at han nsten siger: "Ro i geledderne, nu overtager jeg instruktionen, og vi gør det på min måde!" -Virkelig en fuldendt kunstnertype!

TR: Og han tager heller ikke imod de penge, bagmanden Ferrari tilbyder...

MS: Han tager ikke en øre! Det ville ligge fjernt fra ham, især når hans opmærksomhed er rettet mod de kunstneriske udfordringer. Men sådan noget tager også på kræfterne, og til sidst er han helt udmattet af alt bøvlet og falder i søvn midt på scenen omgivet af sit "værk"... det er hårdt arbejde!

TR: Du havde jo en kvindelig klipper, Rosanna Landi (aka. Kathleen Stratton), på **Stagefright**. Hvordan var det så pludselig at få Argentos faste editor, Franco Fraticelli, på **La Chiesa**? Var der nogen forskel?

MS: Åh, der var en utrolig forskel! Næsten en parabel til mine oplevelser på **Baron Münchhausen**... altså det at have for mange penge. Ikke at vi havde specielt mange på **La Chiesa**, men det var nok til at sætte et større apparat igang. På **Stagefright** var det kun mig og Rosanna, og vi var alene i klipperummet og kunne gøre, som vi ville. På **La Chiesa**, dér havde jeg Franco Fraticelli, så Pietro Bozza, og så en anden assistent, og de var alle bange for Dario (Argento), for Dario er jo boss! Så hvis Dario bemærkede et eller andet, eller ringede ind og sagde: "Jeg kan ikke lide det og det skud", ja, så ville der gå panik i dem, og de ville fjerne skuddet uden at have konsulteret mig først. Klippefasen var derfor for mig mestendels sammensat af kampe og skænderier om, hvad der skulle blive, og hvad der skulle ryge; også fordi Dario insisterede på, at klippe ca. 10 minutters person-karakteristik - materiale, jeg havde filmet for at sikre, at Lisa og Evald ikke forsvandt helt i den anden del af filmen - men Dario ville ikke høre tale om det. Det skulle ud! Så der er faktisk en hel masse scener, jeg aldrig fik en chance for at afprøve... På

den anden side vil jeg ikke falde Dario i ryggen, for han var fin nok under selve optagelserne. Der var ingen problemer, og jeg kunne filme, hvad jeg havde lyst til. Alligevel forstår han at skabe et psykologisk tryk og stressbetonet miljø gennem den tekniske besætning og de folk, der arbejder for ham. De prøver hele tiden at forudse, hvad Dario vil gøre i samme situation, og de forsøger altid at komme i forkøbet ved at ræsonnere: "Måske er det en af Soavis skøre ideer... den kan være god, men den kan lige så godt være dårlig, og hvis den er det, så myrder Dario os"!! (leer) ...Det er vanskeligt at arbejde kreativt på de betingelser...

TR: Så Argento er gået hen og blevet en "Godfather" i italiensk film?

MS: Ja... han har nogle problemer... men han er samtidig meget snu, når det gælder om at markedsføre sig selv. Hvordan han bruger sit privatliv som grundlag for en bedre reklame og omtale. Journalister og andre elsker at kaste sig over den vinkel, han anlægger til sig selv og sit arbejde: Måden han snakker på, hans udseende, hvordan han skaber en aura af religiøsitet om sin person og filmene. Han fremstår nærmest som horror-filmens Dalai Lama... (vi griner) ...det er tæt på at være en korrekt beskrivelse af ham...

TR: Og du vil ikke sælge dig selv sådan?

MS: Nej, jeg vil ikke være offentlig eje! Jeg mener... han kan ikke gå på gaden, uden at folk genkender ham, og den form for opmærksomhed kan jeg godt være foruden! At du er i pressens søgelys konstant er heller ikke ensbetydende med, at du er en god instruktør... Det er selve filmarbejdet, der tæller i sidste instans.

TR: Og det forsætter du så med! Hvad kan vi vente fra dig næste gang? Hvad er dine planer mht. filmprojekter?

MS: Det er svært at sige helt sikkert lige for tiden. Jeg har en kontrakt med Dario og hans ADC-produktionsselskab, som

Michele Soavi foran kirken, hvor de mystiske ting fandt sted.

gælder for hele 1990. Spørgsmålet er så bare, om Dario vil lave en film først eller sidst på året. Han er en mand, der bestemmer sig meget sent og så lynhurtigt. Lige nu ser det ud til, at det kunne blive til efteråret, men man ved aldrig. Ind imellem dette skriver jeg på et manus, som er ret ukommercielt, set ud fra den italienske exploitation-branches synspunkt. Det er næsten umuligt at forklare i nogle få ord, hvad den handler om, men det skal foregå i Australien og har noget at gøre med en strid mellem en hvid mand og en aboriginer.

TR: Inspireret af Peter Weirs **The Last Wave**, mon tro?

MS: Ja, det kan man godt sige. Weirs film holder jeg meget af, og jeg er interesseret i at lave

-På lav-budget film har jeg fuld kreativ kontrol...

-Michele Soavi

noget, der har den samme form for meditative visuelle kvalitet. Naturligvis vil den plotmæssigt være ganske anderledes end Weirs, men indenfor samme eksperimenterende billedramme... Det er altså ingen horrorfilm, men snarere noget mere udsvævende og sjovt!

TR: Weirdo-materiale!

MS: Ja! (leer) ...bestemt! Ellers har jeg to andre projekter på beding, som i virkeligheden er rene bestillingsarbejder. Bare for at arbejde og overleve. Joe D'Amato er også oppe på mærkerne, og han vil gerne lave en film med mig. Han har sendt adskillige manus-forslag, og på en eller anden måde virker ideen med at tage med ham til USA i tre måneer og lave en hurtig, lavbudget film ikke så dårlig endda. I det mindste har jeg dér fuld kreativ kontrol, og det er værd at tænke over...

TR: Det er åbenbart en tid, hvor beslutninger træffes, og aftaler smedes?

MS: Ja, jeg er imellem film, so to speak, men telefonen står ikke stille et øjeblik. Folk inden- og udenfor filmindustrien ringer og spørger efter arbejde... Skuespillere, som vil have jobs; manusforfattere, som vil skrive... en masse forstyrelser, der i begyndelsen virker smigrende, men som senere bliver lidt for meget... og en telefonsvarer løser ikke problemerne, man må simpelthen væk, ud af byen, for at kunne koncentrere sig. Heldigvis har jeg et lille hus i Toscana, hvor jeg har tænkt mig at tage hen for at samle tankerne og få gjort noget af det arbejde, der tæller!

TR: Film?

MS: Film!

TR: Michele Soavi, mange tak for din tid og dine svar. Det har været en fornøjelse!

MS: Åh, det er mig, der takker... ●

SIDSTE NYT FRA ROM!

Michele Soavi vender tilbage til skuespillerrødderne i en birolle i Luigi Cozzis (aka. Lewis Coates) version af Edgar Allan Poes THE BLACK CAT (se endvidere "Another Dawn" s. 38).

...Ellers er der idel trivsomhed på manuskriptfronten, hvor HARDWARE-instruktøren, Richard Stanley nu har tilbudt sin hjælp på et manuskript, Soavi muligvis har tænkt sig at instruere, hvad det så skal handle om, fortæller rygterne ikke!

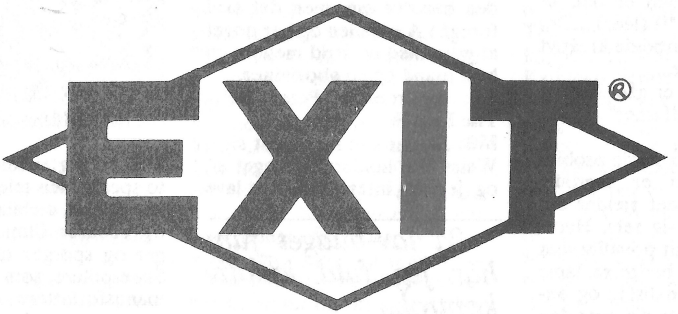

·made in Italy

Stor Skuffelse:

INGEN VINDERE I TITEL-KONKURRENCEN!

Det lykkedes desværre ikke at finde en vinder i konkurrencen om, hvem der kunne finde på den bedste, danske titel. Skønt mange opfindsomme forslag fandt repræsentanterne fra de danske filmselskaber ikke, at de indsendte titler nåede ned på deres sædvanlige niveau. Vi må nok give dem ret heri, men som en slags trøstepræmie til de utvivlsomt skuffede deltagere, offentliggør vi her de, af de indsendte titel-forslag, der kom tættest på at gøre de danske film-distributører glade:

Dead Ringers: Hjælp doktor - jeg ser dobbelt!
Evil Dead II: Ud at splatte med de platte.
Leviathan: Den afskyelige vandmand.
Field of Dreams: Det rabler for bondeknolden.
The Black Cat: Se den lille kattekilling - nej hvor er den død!
Faceless: Hjælp, jeg taber ansigt!
Terror Train: Farligt futtog.
The Abyss: Marsmænd på dybt vand.
A Clockwork Orange: En taber ser rødt.
They LIve: Bankekød til pizzafjæs.
Total Recall: Bankekød til marsmænd.
Beetlejuice: Røven af fjerde spøgelsesdivision.
Christine: Dødbringende dytbil.
Pet Sematary: Kattens til kirkegård.
Robocop: Blikstrømeren slår på tæven.

MISSING CREDITS?!

Desværre udgik credits til boganmeldelserne i INFERNO 2, men retfærdighed skal der jo til: Anmeldelsen af Stegelmanns "Walt Disney"-bog var af Nicolas Barbano; Wulffs "Faust" af Niels Petersen!!

¡ATAME!

-spansk for "bind mig"; går nu under den engelske titel TIE ME UP TIE ME DOWN. Filmen er instrueret af den Argento-inspirerede Pedro Almodovar og handler om en lettere sindsforvirret person, der, efter at være sluppet ud fra et sindssyghospital, forelsker sig i en pornostjerne, kidnapper og binder hende til en seng... gæt selv resten, hvis fantasien når så langt. ¡ATAME! fik en "X-rating" af MPAA. Uddrag af retssagen blev vist på nyhedsprogrammet CNN.

FACT!

Vidste I, at INFERNOs Thomas Rostock rent fanktisk spiste spaghetti med kødsovs, imens han interviewede Michele Soavi på restaurant Rosati ved Piazza del Popolo, Rom?! Vidste I så osse, at Tigger-Thomas lod Soavi betale begge måltider?! Sådan gør den professionelle interviewer!!!

INFERNOs REPLIK-QUIZ!

1. "He loves this club called The Inferno!"
2. "The third floor became an inferno!"
3. "...a hideous raging inferno!"
4. "There was a war between The Armada and Willy's ship, The Inferno!"
5. "Then I'll see you in hell!"
6. "Tonight you sleep in hell!"
7. "You're coming with me to hell!"
8. "May you be damned in hell!"
9. "Do you have a ticket to hell!?"
10. "I command you to the depths of hell!"

(Løsning: 1: Innerspace; 2: The Omen; 3: The Burbs; 4: Goonies 5: The Empire Strikes Back; 6: Highlander; 7: The Serpent and The Rainbow; 8: Deadly Bleesing; 9: Hellbound; 10: Exorcist II)

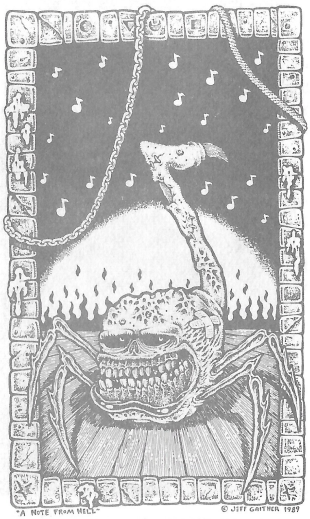

The Count Dracula Fan Club, den formodentlig største sammenslutning af vampyrinteresserede, fejrer i år sit 25-års jubilæum. Klubben har en lang række aktiviteter og faciliteter: Medlemsblad, bogudgivelser, møder, konkurrencer, salg af bøger og souvinirs, et Dracula museum, et kolossalt forskningsbibliotek, en stor samling af vampyrrelateret materiale, bogtjeneste til at skaffe bøger til medlemmerne, the International Frankenstein Society, pennevensordning m.m. Alt dette styres fra et hovedkvarter i New York af en skare aktive medlemmer ledet af præsidenten Robert Youngson.

Karakteristisk for klubben er dens naive entusiasme, der ER meget barnlig, men ikke desto mindre ganske charmerende. Da et medlemskab er noget halvdyrt (ca. $40-50 for indmeldelse og fornyelser omtrent for hvert 1 1/2 år á $30), er klubben derfor nok mest for den mere fanatiske eller velbeslåede "fan".

Et billigere men ikke helt så morsomt alternativ er et abonnement på The Vampire Information Exchange Newsletter, der udkommer hver anden måned og koster ca. $17 om året. Det er ikke noget flot blad, faktisk ligner det et skoleblad,og indholdet er af meget ujævn kvalitet, men det er en interessant lille publikation, også for "begyndere".

The Count Dracula Fan Club, Penthouse North, 29 Washington Square West, New York, NY 10011 USA.

The Vampire Information Exchange, att.: Eric Held, P.O.Box 328, Brooklyn, New York 11229-0328 USA.

Niels Petersen

film review

- AKTUELLE FILM I BIFFEN OG PÅ VIDEO!

BIFFEN

TREMORS

Søren Jacobsen

TREMORS, US 1990.
DK-bio: Ormen.
Instr: Ron Underwood.
Manus: S. S. Wilson & Brent Maddock.
Foto: Alexander Gruszynski.
Musik: Ernest Troost.
Creaturefx: Tom Woodruff jr. & Alec Gillis.
Medv: Kevin Bacon, Fred Ward, Finn Carter m.fl.
Længde: 96 min.

Jeg har altid holdt meget af 50'ernes amerikanske science fiction- og horror-film, hvor gigantiske monstre, rumvæsener og mystiske mænd væltede ud af den nationale paranoia og op på biografernes lærreder. Intet kan beskrive den stemning, der oser ud af film som **The Creature From the Black Lagoon, The Incredible Shrinking Man, Them, Tarantula** og **Invasion of the Body Snatchers** - alle mesterværker fra en æra, som aldrig vil vende tilbage.

Moderne film finder kun i glimt magien fra dengang - nogle bedre end andre - og Ron Underwoods **Tremors** er det bedste forsøg i årevis. Store grumme sandorme, der ligner noget fra H. P. Lovecrafts mareridt, hærger sandørken-byen, Perfection. De to alt-muligmænd, Val (Kevin Bacon) og Earl (Fred Ward) rives snart ud af deres trivielle tilværelse i kampen mod de blodtørstige væsener, der ubesværet pløjer sig gennem jorden og dukker op, hvor skuespillere og publikum mindst venter det.

Tremors er bare helt vidunderlig. Gode effekter går hånd i hånd med et stramt manuskript og smukke billeder. Det hele stinker af 50'er-horror med den væsentlige forskel, at det er ganske umuligt at klistre en social eller politisk etiket på **Tremors** - den handler ikke om, at atombombeforsøgene vil få uoverskuelige følger, eller at russerne står foran døren og banker på. **Tremors** er ren underholdning - og sjældent har det været så skægt at gå ind i biografens mørke. **Tremors** er et hit!

En scene fra Ron Underwoods (det sku' han jo hedde!) TREMORS - et hit!

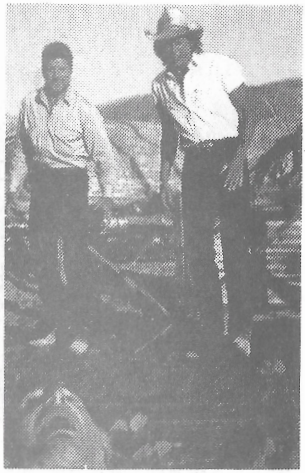

Always

Peder Pedersen

ALWAYS, US 1989.
DK-bio: Always
Instr: Steven Spielberg.
Manus: Jerry Belson.
Foto: Mikael Salomon.
Musik: John Williams.
Medv: Richard Dreyfuss, Holly Hunter, John Goodman, Brad Johnson, Audrey Hepburn m.fl.
Længde: 125 min.

Always er Spielbergs remake af klassikeren(?) **A Guy Named Joe**. Jeg må dog erkende aldrig at have set sidstnævnte, så om den er bedre, ved jeg ikke.

Always handler om piloter, som slukker store skovbrande. Pete (Richard Dreyfuss) er en dristig og overmodig pilot, der omkommer fra sin elskede Dorinda (Holly Hunter), kort før de skal giftes. Omend han lever videre som en usynlig samvittighed; han skal oplære Ted, en flot, ung, uerfaren pilot, som er lidt af et kvaj.

Problemerne opstår, eftersom Ted forelsker sig i Dorinda. Pete bliver dødelig jaloux. Værre bliver det, da Dorindas følelser overfor Ted viser sig at være gensidige.

Skuespillet er morsomt. **Always** er sød og dejlig, og Spielbergs ofte oversentimentale instruktion kan få selv den mest hærdede gyserfan til knibe en tåre. Manipulering når den er værst!?

FIELD OF DREAMS

Peder Pedersen

FIELD OF DREAMS, US 1989.
DK-bio: Field of Dreams
Instr/manus: Phil Alden Robinson (baseret på bogen "Shoeless Joe" af W. P. Kinsella).
Foto: John Lindley.
Musik: James Horner.
Spfx: ILM, Bruce Nicholson.
Medv: Kevin Costner, Amy Madigan, Gaby Hoffman, James Earl Jones, Ray Liotta, Burt Lancaster m.fl.
Længde: 106 min.

Hvis man finder historien om bondemanden, Ray Kinsella, der, mens han går på sin majsmark, hører en stemme sige "If you build it, he will come", og derefter faktisk bygger en baseballbane på sit bedste stykke land, tåbelig, hvad tænker man så ikke, når banen er til den for længst afdøde Shoeless Joe?! Lidt langt ude? Måske, men tåbelig? Bestemt ikke!! Shoeless

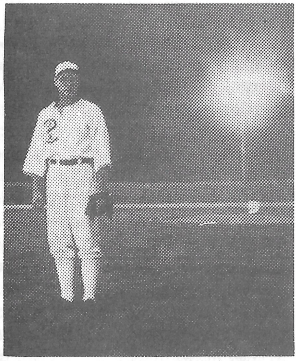

Joe dukker op og pitch'er sammen med sine døde holdkammerater.

Det hele er nok en smule fór sentimentalt, omend budskabet skinner tydeligt igennem: "Never stop dreaming"!!! **Field of Dreams** er en drømmefilm, som gør en i godt humør. Håndfast instruktion af Robinson og solide skuespilpræstationer - og særligt James Earl Jones' bass-stemme, Lindleys billeder og Horners musik giver en tårevædede øjne og en rislen ned af rygraden.

VIDEO

Clive Barker's NIGHTBREED

Henrik Rytter

Clive Barkers fabel om monstre i sagnlandet Median kan gå hen og blive for fantasygenren, hvad **Star Wars** var for science fiction-film.

Ganske rigtigt er **Nightbreed** intet enestående mesterværk. Den stiller faktisk flere spørgsmål, end den besvarer, og ved slutningen har man samme fornemmelse som da **The Empire Strikes Back** endte: Man har haft det fornøjeligt, men den kan da ikke slutte nu?! Dertil er der for mange løse ender, og **Nightbreed** er såmænd også planlagt som en trilogi, som Barker selv vil skrive og instruere.

Filmen har så mange kvaliteter, som Barker bør uddybe (baggrundshistorie, personerne mm.), og han har med **Nightbreed** formået at gøre noget, ingen andre endnu har turdet; nemlig at lave en film med monstre i hovedrollerne. For de $12 mio., **Nightbreed** har kostet, har Barker udrettet mindre mirakler,. Han har fyldt lærredet med dusinvis af forskellige vanskabninger, hvoraf mange er meget vellykkede, og hver penny er havnet på lærredet.

Især huskes flash-back-sekvensen, udrydningen af monstrene, for dens utrolige visuelle dynamik, og den vil stå i anmelderens hukommelse, som noget af det mest creepy og flotte, der er lavet i lang tid.

Peder Pedersen

Nightbreed er historien om en ung fyr ved navn Boone (Craig Sheffer), som af sin psykiater, Dr. Decker (David Cronenberg) overbevises om, at han er massemorder. Med denne tanke i baghovedet og loven i hælene flygter Boone til Median, en gammel by i det øde Canada. Median viser sig at være hjemsted for "nattens yngel" monstre og alverdens, underlige skabninger. Boone forfølges da også af Decker, som i virkeligheden er massemorderen, der har brugt den unge - lidt psykotiske - dreng som syndebuk for sine grufulde gerninger. Med politi og militær på sin side opsnuser Decker Boone, som i mellemtiden er optaget i monsterskaren. Det hele udvikler sig så til et gigantisk slag mellem mennesker (?) og monstre.

Det største problem i **Nightbreed** er, at instruktør og forfatter Clive Barker ikke kan finde ud af, om han ønsker at lave en monsterfilm, en slasher, en krigs- eller en ungdomsfilm! Han blander det hele sammen i en stor pærevælling, og det resulterer i, at **Nightbreed** bliver uoverskuelig, usammenhængende og overfladisk. Hertil kommer, at Bob Keen og Georff Portass makeup-fx minder om hurtigt-lavede pap-maché-dukker. Cronenberg får her en flot skuespiller-debut, der kunne have tjent filmen éen enkelt splat, hvis man dog ikke ærgrer sig gul og grøn over, hvorfor han gider bruge sin kostbare tid på sådan en gang lal!? Undgå venligst!!! O

NIGHTBREED; US/Eng. 1990. Instr/manus: Clive Barker (efter sin roman "Cabal"). Foto: Robin Vidgeon. Musik: Danny Elfman. Spfx: Image Animation m.fl. Medv: Craig Sheffer, Anne Bobby, David Cronenberg, Charles Haid m.fl. Længde: 99 min.

THE HORROR SHOW

Peder Pedersen

HOUSE III: HORROR SHOW, US 1989
DK-video: Alene hjemme 3 (Egmondt)
Instr: James Isaac.
Manus: Allyn Warner, Leslie Bohem.
Foto: Mac Ahlberg.
Musik: Harry Manfredini.
Mufx: KNB EFX.
Medv: Lance Henriksen, Bryon James, Deedee Pfeiffer, Aron Eisenberg m.fl.
Længde: 92 min.

Akkurat som i **Shocker** koncentrerer Isaacs **Horror Show** sig om kredsløb! Massemorderen Max Jenke (Bryon James) skal henrettes i den elektriske stol. Men Max har øvet sig hjemmefra og har opbygget et immunforsvar med det resultat, at stødene blot gør ham farligere. Han genopstår som en ånd for at hævne sig på politimanden Lucas (Lance Henriksen), som fangede ham.

Manuskriptet er fyldt med huller, og filmen er mere eller mindre et plagiat af de velkendte skrækfilm: Maxs ånd kommer ud fra kakkelovnen i kælderen (**Freddy's Revenge**), Lucas får en cronenbergiansk (vaginal) åbning i maven (**Videodrome**); akkompagneret af Manfredinis score, der lyder som et mix mellem Bernsteins plingende **Elm Street**-tema og Carpenters klavermusik fra **Halloween**.

At filmen overlever, skyldes det solide skuespil, samt de vellykkede splatterfx. Se den for sjov!

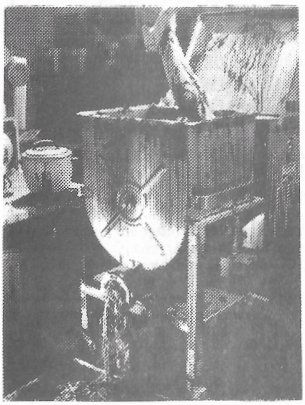

DEAD CALM

Henrik Sylow

DEAD CALM, US 1989
DK-video: Døden ombord (Warner)
Instr: Phillip Noyce.
Manus: Terry Hayes, efter en roman af Charles Bennett.
Foto: Dean Semler.
Musik: Graeme Revell.
Medv: Sam Neill, Nicole Kidman, Bill Zane.
Længde: 95 min.

I 1969 opkøbte Orson Welles filmrettighederne til Charles Bennets roman. Filmen, som Welles påbegyndte i sommeren '69 under titlen **The Deep**, blev dog aldrig færdiggjort. 20 år senere blev rettighederne købt af George (**Mad Max**) Miller, og Terry Hayes skrev et nyt manus. Som instruktør valgte Miller Phillip Noyce, der efter sit gennembrud med **Newfront** ikke havde lavet noget seværdigt, og derfor havde brug for et comeback.

Kaptajn ved flåden John Ingram (Sam Neill) kommer hjem for at opdage, at sin hustru Rae (Nicole Kidman) har været ude for et trafikuheld, hvor deres barn omkom. For at få stabiliseret Rae psykisk, tager de på krydstogt i deres båd på Stillehavet. Her møder de Hughie Warriner (Bill (in-)Zane), som er eneste overlevende af seks på en nu synkende skonnert.

Men alt er ikke, som det synes. Resten af filmen spiller omkring Warriners skonnert og Ingrams yacht - og er et intenst studie i krisepsykologi. Noyces instruktion og Dean Semlers kameraarbejde giver filmen et uuholdeligt spændingsniveau, der ikke er set i mange år.

Hele filmen er lavet i Low-Contrast hvilket yderligere skaber en fór afslappet atmosfære, som sammen med det elegante skuespil, gør **Dead Calm** til den bedste australske film fra 1989. At den ikke blev nomineret til en Oscar for "bedste cinematografi" er faktisk lidt af en fornærmelse.

Slutningen er måske lidt søgt, men set i helhed er **Dead Calm** afgjort et mesterværk indenfor suspensethriller, og det skulle ikke undre mig, om den gik hen og blev en klassiker.

SHOCKER

Jesper Moerch

SHOCKER, US 1989.
Instr/manus: Wes Craven.
Foto: Jacques Haitkin.
Musik: William Goldstein.
Mufx: Lance Anderson.
Medv: Michael Murphy, Peter Berg, Mitch Pileggi, Cami Cooper, Richard Brooks, Theodore Raimi, Heather Langenkamp m.fl.
Længde: Ca. 110 min.

Så er Wes Craven tilbage med en ny farvestålende de-signer-psykopat. Desværre er **Shockers** hovedfigur, skurken, Horace Pinker, betydelig mere interessant og underholdende end selve filmen.

Historien foregår i forstadskvarteret, Maryville, som nu hærges af en massemorder, der myrder hele familier ad gangen. Den unge Jonathan har tilsyneladende mental forbindelse med Pinker (en weirdo tv-reparatør), og afslører denne som morderen. Pinker dømmes til døden via den elektriske stol. Han har dog forinden indgået en pagt med "elektricitetens Gud" og overlever derfor stolen (heard that before?!.). Desuden er han belønnet med evnerne til bl.a. at kunne transportere sig gennem fjernsyn og "skifte krop".

Bortset fra den lettere tåbelige historie, har **Shocker** alt, hvad en gyser skal have: Acceptablt skuespil, gode effekter, rimelig musik osv... Hvad filmen dog mangler, er "horror"; **Shocker** er hverken uhyggelig (-blodig) eller spændende, blot kedelig - end ikke Pinker hjælper på dét!!

The Bride of Re-Animator

Peder Pedersen

BRIDE OF RE-ANIMATOR/RE-ANIMATOR 2, US 1990.
Instr: Brian Yuzna.
Manus: Woody Kieth, Rick Fry (Brian Yuzna).
Foto: Rick Fichter.
Musik: Richard Band.
Spmufx: Screaming Mad George, KNB EFX, David Allen m.fl.
Medv: Bruce Abbott, Jeffrey Combs, Claude Earl Jones, David Gale, Fabiana Udenio, Kathleen Kimont m.fl.
Længde: Ca. 95 min.

Dr. Dan Cain (Bruce Abbott) omgåes stadig den lidt kyniske Dr. Herbert "all in the name of science" West (Jeffrey Combs). West har planer om at skabe det fuldendte menneske på Shelleysk manér: Løse lemmer sat sammen. Ved at love Dan, at forsøget vil være at genopbygge Meg (Dans afdøde kæreste) ud fra netop hendes hjerte, får West igen Dan (filmhistoriens mest naive helt) med på ideen om sammen at stjæle lig og lemmer fra hospitalets ligrum. De vilde forsøg foregår i kælderen (læg især godt mærke til en David Allen-animeret super-edderkop, bestående af fem fingre og et øjeæble), mens en politikommisær ser på sagen og snuser rundt udenfor huset.

Nu falder hospitalets overlæge over et bæger med den gule, selvlysende væske, som hansprøjter ind i nakken på Dr. Hills afhuggede hoved... og så er der atter gang i løjerne!

Der er ikke meget at sige om film af denne slags, det er popcornsgys, for splatternes skyld samt den sorte, tegneserieagtige humor. Instruktør Brian Yuzna har som eneste budskab at underholde, og det gør **The Bride of Re-animator**. Combs leverer endnu en kraftpræstation, der leder tankerne hen på Dr. Frankenstein i James Whales **Bride of Frankenstein** (1931), og makeup-effekterne er morsomme at se på. **The Bride of Re-animator** er en værdig efterfølger til Stuart Gordons klassiker, og den beviser, at ikke alle horror-fortsættelser er ligegyldige.

STANLEY KUBRICK'S

CLOCKWORK ORANGE

Henrik Rytter

A CLOCKWORK ORANGE, Eng. 1971.
DK-video: A Clockwork Orange (Warner/Metronome)
Instr/manus: Stanley Kubrick (efter en roman af Anthony Burgess).
Foto: John Alcott.
Elektronisk musik: Walter Carlos.
Medv: Malcolm McDowell, Patrick Magee, Anthony Sharp, Adrienne Cori m.fl.
Længde: 136 min.

Efter mange års rygter er det endelig sket: **A Clockwork Orange** er udkommet på video.

A Clockwork Orange er beretningen om en bandeleder (Malcolm McDowell), der sammen med sine depraverede venner gang på gang kaster sig ud i nihilistiske ultravoldsorgier i en ikke alt for fjern fremtid.

Aftenen starter gerne på en mælkebar, hvor bøllerne får skærpet deres sanser med en "milkplus"-drink. Herefter finder de nogle uskyldige mennesker, som de kan terrorisere. Modkørende bilister bliver kørt igrøften, drankere banket og i en ganske uforglemmelig scene bryder banden ind hos et ægtepar, voldtager kvinden og sparker manden fordærvet, alt i mens McDowell fremfører "Singin' in the rain" (gad vide hvad Gene Kelly tænkte i '71?). Men al morskab har en ende. De andre bandemedlemmer ønsker nemlig også positionen som bestemmende leder, og denne splittelse fører til, at McDowell bliver forrådt og ender i fæng-sel.

Men han har naturligvis ikke tænkt sig at tilbringe det meste af sit liv bag tremmer, så da han hører om et nyt rehabiliteringsprogram, som skaber sunde og fornuftige borgere på næsten ingen tid, melder han sig som forsøgsperson.

I de følgende dage bliver McDowell placeret foran et filmlærred. Spændt fast til en stol, og med øjnene tvangsåbnede kan han ikke andet end at kigge på de voldsfilm, han bombarderes med (lyder som en drøm?) samtidig med, at Beethovens niende symfoni kører i baggrunden. Konsekvensen er, at han fremover vil blive syg og dårlig overfor alt, hvad der hedder vold, sex og Beethovens niende. Han er nu klar til samfundet, men er samfundet klar til ham? Hvordan vil det gå, når man lukker en ikke-voldelig person ud i et aggressivt og bittert samfund?

Dét bliver hårdt, både for McDowell og folkene, der er ansvarlige for rehabiliteringsprogrammet. Men indgroede vaner er svære at komme af med!!!

A Clockwork Orange er samfundssatire på meget højt plan, og da den kom frem i 1971, vakte den megen opsigt. Men budskabet rammer hårdt og kontant, selv den dag i dag.

En af grundene til, at filmen fungerer så godt, som den gør, udover selvfølgelig Kubricks fantastiske, visuelle føling (klipning, manuskript og det solide skuespil), er dens bizarre humor (bl.a. giver Kubrick ny mening til ordene "hurtig sex", og hold endelig øje med phallosladede symboler).

A Clockwork Orange er iøvrigt en af de første film med et synthesizersoundtrack, og manden/kvinden bag dette er Walter Carlos. Han/hun har taget sig kærligt af musik fra bl.a. Ludwig Van Beethoven og Gioacchino Rossini og har opdateret deres værker.

A Clockwork Orange er en film for dem, som elsker at få gåsehud og samtidig hoppe op og ned i lænestolen i begejstring over at se en enestående film. Og tak til Metronome for, at de ikke fordanskede originaltitlen. Hvad kunne det ikke have ført til (hvad med **Kuk i urværket**)?!!

ratings

SPLAT-O-METER

Suveræn
Udmærket
Middel
Sløj
(0 splats) Bundskraber

b = biograf; tv = tv; v = video

Nicolas Barbano

Søren Jacobsen

Jesper Moerch

Peder Pedersen

Thomas Rostock

Henrik Rytter

Jens Sørensen

Jesper Ørsted

	Nicolas Barbano	Søren Jacobsen	Jesper Moerch	Peder Pedersen	Thomas Rostock	Henrik Rytter	Jens Sørensen	Jesper Ørsted
Always/b Spielberg; US 1989								
Beauty and the Beast/tv diverse; US 1987								
The Cook, the Thief.../b Greenaway; Eng 1989								
Clockwork Orange, A/v Kubrick; Eng 1971								
Dead Calm/v Noyce; Aus 1989								
Field of Dreams/b Robinson; US 1989								
Horror Show/v Isaac; US 1989								
Nightbreed/v Barker; US 1989	o			o	o			
Pet Sematary/v Lambert; US 1988				o	o			
Puppetmaster/v Schmoeller; US 1988								
Shocker/v Craven; US 1989					o			
Tremors/b Underwood; US 1989								
Two Evil Eyes/v Argento/Romero; It 1990								
Zeder/tv Avati; It 1983				o				

Bemærk: Ved Romero/Argentos TWO EVIL EYES er der tale om den italienske version - dvs. DUE OCCHI DIABOLICI!!

Rick Baker

INFERNO tager et kik på alletiders abemager!!!

af **Peder Pedersen**

Gennem de seneste år har makeup- og special effects-folkene markeret sig som filmenes nye superstars. Mange går simpelthen kun i biografen for at se de seneste kreationer.

I denne serie om makeup FX-folk er det passende at starte med Rick Baker, dels pga. at han var den første som officielt vandt en Academy Award i kategorien "Best Make-up"; og dels fordi han ikke kendes af det gængse biograf- og videopublikum, idet hans makeup-effekter for det meste er så utroligt nøjagtige og naturtro, at de derfor slet ikke bemærkes.

Rick Baker blev født i 1950. Han voksede op i Covina, California, i et kvarter, om hvilket han har udtalt: "I was probably the only the kid in the neighborhood who didn't end up in jail!" Rick Baker var en generet dreng. Han brugte det meste af sin tid på sit værelse, hvor han lavede alverdens underlige ting.

Allerede som 10-årig begyndte Baker at interessere sig for makeup. Faderen Ralph, der var en velkendt kunstner, lærte sønnen "lys- og skygge-makeup", dvs. at man udelukkende sminker med farver. Der gik dog ikke lang tid, førend Baker gik videre til den lidt mere avancerede sminke: "3-dimensionel-makeup" - lavet af alt fra modellervoks, vat og tyggegummi - udfra det lokale biblioteks få bøger om emnet samt "famous monsters"-magasinerne. På det tidspunkt var målet blot af holde makeup'en intakt i den tid, det tager at snuppe et billede. Som 13-årig lavede han sin første "slip-rubber-mask" (tag af- og på-gummimaske), og snart havde han fået samlet et flot lille portfolio. Det var med dette i den ene hånd og sin fader i den anden, at Baker opsøgte makeupmageren Bob Burns i de nærliggende Don Post Studios.

Øverst: Rick Baker og en abe
Nederst: Freak'en fra FUNHOUSE; designet af Baker.

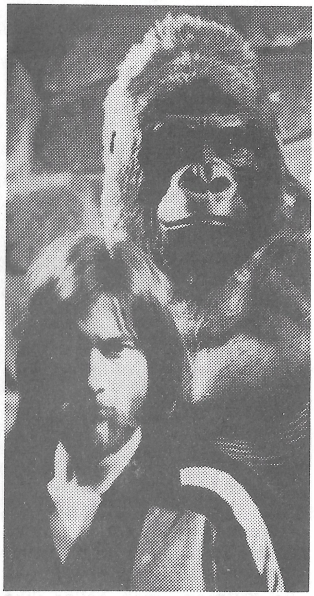

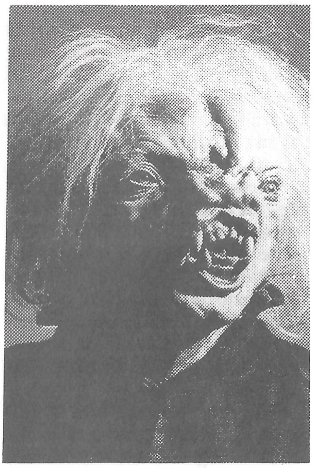

Burns var imponeret, og Baker fik lov til at tilbringe sin fritid side om side med Burns, som også lærte Baker elementærmakeup såsom ar, sår m.v.

I 1965 udkom så Dick Smiths "Do-it-yourself Monster Makeup Handbook", der var revolutionerende indenfor emnet. Nu kunne Baker omsider følge processen - skridt for skridt - fra design og modellering til støbeteknik og selve påførelsen af sminken. Baker fortsatte med at eksperimentere og dygtiggøre sig. Han fik deltidsarbejde hos Clokey Productions, hvor animatorer som Jim Danforth og Dave Allen har arbejdet. Her lavede Baker småjobs på tv-serierne **Gumby** og **Davie and Goliath.**

Endelig fik Baker mod på at kontakte sit idol, makeup-maestro'en og legenden Dick Smith, og til sin store overraskelse blev Baker inviteret til at besøge Smith, hvis han engang skulle østpå. Tilfældigvis modtog Baker en rejse til New York i studentergave. Mod al forventning viste Smith sig at være rar og utroligt åben. Han besvarede samtlige af Bakers spørgsmål og lærte ham diverse formler og teknikker, deriblandt mange af sine egne. Da Smith senere skulle sminke Dustin Hoffmann på **Little Big Man**, der skulle optages i California, tog han Baker med som observatør. Siden da har Smith stået som Bakers læremester og inspirationskilde. Baker har senere arbejdet adskillige gange med Smith.

I 1971 fik Baker så sin første rigtige opgave, **Octoman**. Sammen med vennen Doug Beswick, som han mødte hos Clokey, skabte han filmens mon-

Fra venstre: En amerikansk varulv; klimakset i VIDEODROME; baby-Tarzan og et par chimpanser: GREYSTOKE.

ster; en gående blæksprutte - baseret på et forfærdeligt design, og lavet for kun $ 500.

Samme år blev han kontaktet af John Landis, der med sin instruktørdebut ville lave en monsterparodi. Baker skulle lave monstret, Schlockthropus - en abe. Eftersom aber altid har fascineret Baker, var dette et drømmejob, hvis man da ser bort fra filmens totale budget: $ 60.000. **Schlock** hed filmen; Landis spillede selv monstret, og man bør lægge mærke til Baker i en cameo-rolle som en langhåret hippie på krykker, som slåes ned af bæstet.

Schock var samtidig starten på et livslangt venskab mellem Landis og Baker. Deres karrierer er nærmest parallelle; Bakers effekter er blevet en obligatorisk ingrediens i Landis' film, og Baker foretrækker da også at arbejde med Landis, idet Baker her næsten har helt frie hænder - og dermed får afløb for sine vilde fantasier.

Men der skulle gå lang tid, før Baker fik slået sit navn fast, og før dette skete måtte han tage, hvad han kunne få; vejen til anderkendelse var lang og snoet.

Bone og **Caribe** (1972) bragte Baker til Sydamerikas jungler, hvor han skulle lave "blood'n'gutsFX". Makeup'en smeltede i varmen, og alle effekterne blev alligevel klippet bort, da filmene skulle vises i tv. Da Baker skulle lave effekter forud for Larry Cohens **Black Caesar**, glemte man at oplyse ham om, at filmens skuespillere var negere, så Baker dukkede op til optagelserne med skudsår beregnet til hvide.

De tidligere år i Bakers karriere har været fyldt med urimelige deadlines og lave budgetter. Endvidere syntes uheldende at have forfulgt den talentfulde makeupmager. Baker har til trods for dette skabt nogle uforglemmelige kreationer, der ofte har vist sig at være filmenes egentlige seværdigheder. Larry Cohen omskrev således manuskriptet til **It's Alive**, fordi han syntes, at der skulle vises mere af Bakers monsterbaby.

Sammen med Stan (**Aliens**, **Pumpkinhead**) Winston vandt Baker en Emmy for at sminke Cathy Tyson ældre til tv-filmen **The Autobiography of Miss Jane Pittman.**, men heller ikke det gjorde Baker mere eftertragtet.

Et helt år uden arbejde og senere kun småjobs på film som **Squirm** - indtil Dino DeLaurentiis og John Guillerman skulle genfilmatisrere **King Kong**. Folkene fra Clokey var nedtrykte: øglerne var droppet og der ville ikke blive brugt animationsFX. En anbefaling skaffede Baker jobbet - sammen med den italienske Carlo Rambaldi. Det lød til at være et fabelagtigt makkerpar, men Rambaldi insisterede på at lave en 40 fod høj robot, mens Baker desperat søgte at overbevise instruktøren om, at filmen ville blive bedst med "man-in-suit" og miniaturemodeller. Guillerman gav de to makeupfolk 6 måneder til at lave hver deres abe, hvorefter den bedste skulle udvælges.

Rambaldis kæmpeabe var en fiasko: lynlåsene stak udenfor og syningerne var synlige, så man valgte at bruge Bakers abekostume. Det var også Baker selv, der løb rundt som Kong filmen igennem. Rambaldis kæmpeabe blev kun brugt i ganske få klip, men alligevel fik han hele æren, og han modtog endda en speciel Academy Award for sine(?) kreationer.

Baker mistede ikke modet; en in-joke-cameo som Kong i Landis' **Kentucky Fried Movie** og slimede splattereffekter til **The Incredible Melting Man**, gjorde humøret højt.

Samme år lavede han rumvæsenerne til **Star Wars**' kantinesekvens, der blev en af filmens mest mindeværdige scener. **The Incredible Melting Man** var desuden første opgave for Bakers dengang kun 16-årige assistent, Rob Bottin - en af de personer, Baker har oplært i samme ånd, som Smith oplærte ham selv. Af andre kan nævnes bl.a. Greg (**Cocoon**, **The Lost Boys**) Cannom og Steve (**Ghostbusters**, **Dead Heat**) Johnson.

Baker gav filmen **Tanya's Island** til Bottin, da han selv skulle lave en gorilla til en remake af Jack Arnold og Richard Mathesons **Incredible Shrinking Man**, her dog med Lily Tomlin, og titlen **Incredi-**

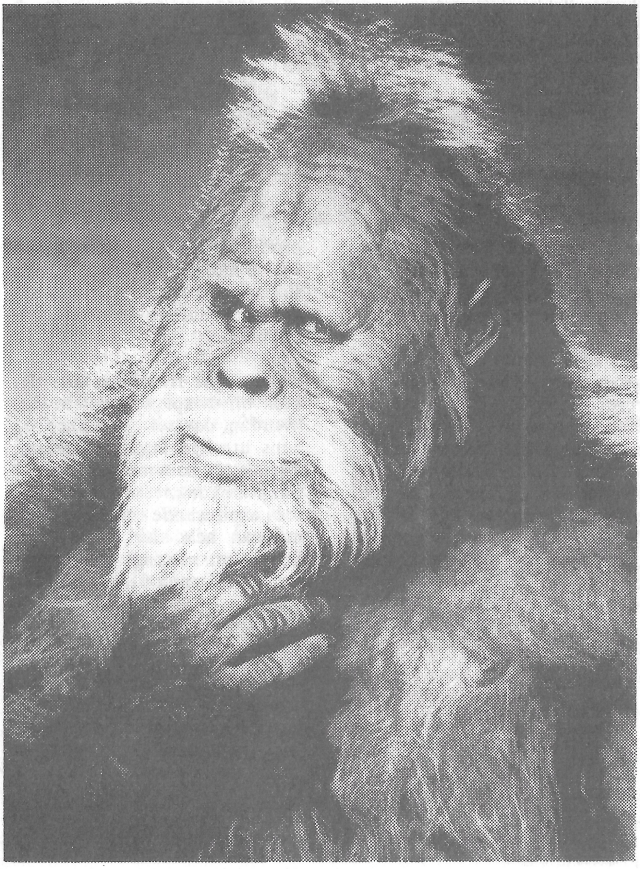

Øverst: Bakers makeup til RATBOY. Herover: Kevin Peter Hall i Bakers "Sasquatch/Bigfoot"-kostume til filmen HARRY AND THE HENDERSONS.

ble-Woman. Det var oprindeplanen, at lade John Landis instruere, og det første manuskript havde desuden gorillaen i en større rolle end under Joel Schumachers instruktion. Sidney (som gorillaen hedder - og som Baker spillede) blev dog alligevel filmens højdepunkt. Landis brugte endvidere Sidney i sin komedie **Trading Places** (1983).

Venskabet med Landis fik Baker til at overlade **Howling**-opgaven til Bottin, for selv at lave varulve-effekterne til Landis' 11 år-gamle manuskript **An American Werewolf in London**. Begge film brød grænser indenfor makeup'en, men hvor varulvene i **The Howling** var oprejste, gik Baker videre med **American Werewolf**; han lod hele kropsstrukturen forvandle til en ulv på alle fire - med det resultat, at han blev den første som vandt en Academy Award i kategorien "Best Make-up". **American Werewolf** mærkede desuden debuten for Bakers eget firma EFX Inc., og opgaverne begyndte snart at strømme ind.

Spielberg ønskede farlige trolde-agtige rumuhyrer til **Night Skies** (1981), og Baker trådte til. Han lavede en prototype, som eftersigende skulle overgå alt, hvad der tidligere er set. Spielberg var også tilfreds, men i mellemtiden havde han droppet de fjendtlige rumvæsner til fordel for venlige. Baker sukkede dybt, og Spielberg lod istedet Carlo Rambaldi lave væsnet, som idag kendes som **E.T.**

David Cronenberg var den næste til at kontakte Baker. Cronenberg skulle bruge surrealistiske splattereffekter til sit seneste epos Videodrome, der nok er den underligste splatterfilm til dato - også takket være Baker, der overførte Cronenbergs krop/sjæl- og mutationstanker til filmen: videobånd, der ånder, vaginale åbninger i maven på James Woods, opsprættede folk osv.

På musikvideoen **Thriller** sminkede Baker popidolet Michael Jackson til både frådende panter og dansende zombie. En makeup, der senere inspirerede Tom Savini til at lave mere komplicerede zombies til **Day of the Dead** (1985).

På Tarzan-filmen **Greystoke** fik Baker omsider muligheden for at lave sine ultimative aber; endda for næsen af Rambaldi, hvis test-abe-kostume nær havde kostet en skuespiller livet, da han blev puttet ned blandt en flok levende chimpanser i en zoologisk have. Bakers "kunstige" aber narrede publikum til at tro, at man havde brugt rigtige, men trænede aber.

En Academy Award-nomination blev det til, og Bakers navn var for alvor slået fast. Men glamourlivet var ikke lutter lagka-

Fra venstre: Komikeren Eddie Murphy som ældre jøde (sminket af Rick Baker); komikeren Eddie Murphy (COMING TO AMERICA). Nederst: Bakers løve-inspirerede-makeup til tv-serien BEAUTY AND THE BEAST.

ge. Baker led af stress, og skilsmissen fra hustruen Elaine, fik ham til at holde sig væk fra branchen som aktiv de efterfølgende år.

I 1987 vendte Baker så tilbage med en sød og bavianinspireret Bigfoot til **Harry and the Hendersons**, fantastiske maskeringer af Eddie Murphy og Arsenio Hall til Landis' **Coming to America**, og ikke mindst abeeffekterne til **Gorillas in the Mist**, hvortil ingen rigtig er klar over, hvad han har lavet. Baker er iøvrigt filmens "associate producer", men han har ingen videre intentioner om at udvide sin karriere ved at instruere, sådan som andre makeup-folk gør for tiden.

Hvad angår fremtiden kan det kun blive spændende at se, hvordan det vil gå Baker og hans utrolige makeup-effekter. Fortsætter han med at "snyde" filmpublikummet og bane vej for aspirerende makeup-folk, må han helt klart være Dick Smiths retsmæssige efterfølger som "the Dean of Make-up!!!"

RICK BAKER-FIL

●Academy Award ○Academy Award Nomination ■Emmy

1971:
OCTOMAN (-)
SCHLOCK (-); + cameo
1972:
BONE
CARIBE
FLESH GORDON
THE THING WITH TWO HEADS
BLACK CAESAR
1973:
TO LIVE AND LET DIE (Lev og lad dø)
THE EXORCIST (Eksorcisten)
1975:
IT'S ALIVE (Baby Killer)
DEATHRACE 2000 (Dødsrace 2000)
MISSION IMPOSSIBLE
1976:
SQUIRM (Ormenes nat)
KING KONG (-); + aktør
KENTUCKY FRIED MOVIE (Kentucky kliken); + aktør
THE INCREDIBLE MELTING MAN (Manden der smeltede)
1977:
STAR WARS (Stjernekrigen)
1978:
THE FURY (Den hemmelige kraft)
IT LIVES AGAIN (Baby Killer på spil igen)
1979:
INCREDIBLE SHRINKING WOMAN (Hjælp jeg skrumper)
1980:
UP THE ACADEMY (Militærskolen)
ALTERED STATES (Eksperimentet)
THE FUNHOUSE (Rædselshuset); design
THE HOWLING (Varulve); konsulent
1981:
AN AMERICAN WEREWOLF IN LONDON (En amerikansk varulv i London)●
NIGHT SKIES; aldrig færdiggjort
1982:
VIDEODROME (-)
1983:
TRADING PLACES (Bossen og bumsen)
GREYSTOKE (-)○
1984:
STARMAN (-)
1985:
INTO THE NIGHT (Ud i natten); cameo
COCOON (-)●
MY SCIENCE PROJECT (Timebusters); konsulent
1986:
RATBOY (-); design
1987:
MAX MY LOVE; konsulent
HARRY AND THE HENDERSONS (Bigfoot og familien Henderson)●
1988:
MISSING LINK (-)●
SUMMER SCHOOL (Op og bestå, drenge); konsulent
COMING TO AMERICA (-)○
GORILLAS IN THE MIST (Gorillaer i disen; + associate producer
1990:
GREMLINS 2

GUMBY. DAVIE AND GOLIATH. THE AUTOBIOGRAPHY OF MISS JANE PITTMAN■ NOVA. WEREWOLF (Fuldmånens forbandelse); design og konsulent. BEAUTY AND THE BEAST; design og konsulent

THRILLER; + cameo. CAPTAIN EO

LITTERATUR:

læs mere om Rick Baker...

Al Taylor & Sue Ray: **Making a Monster** (1980).
Cinefex nr. 16
Cinefantastique: vol. 10 nr. 3; vol. 11 nr. 3; vol. 13 nr. 4; vol. 14 nr. 2.
Fangoria: 11, 14, 16, 34, 35, 36, 37, 68.
Starburst: 40, 50.
Starlog: 11, 100, 113.
Mad Movies: 38, 39

Makeup-litteratur:

Richard Corson: **Stage Make-up, 6. edition** (1981).
Lee Baygan: **Techniques of Three-dimensional Make-up** (1982).
Bert Broe: **Theatrical Make-up** (1984).
Hermann Buchmann: **Film and Television Make-up** (1973).
Tom Savini: **Grande Illusions a.k.a. Bizarro** (1983).
Nicolas Barbano: "Makeup'ens mange ansigter", **Kosmorama** 190.
Cinefex (spfx- og makeup-tidsskrift). ●

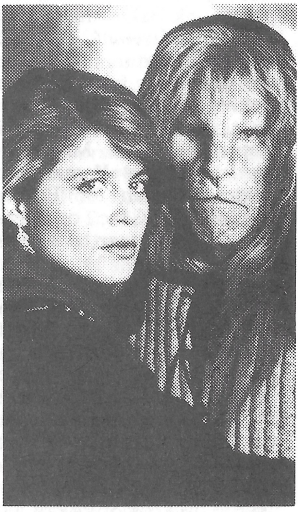

We told you.
Remember the rules.
You didn't listen.

GREMLINS 2
THE NEW BATCH

Der er nu gået seks år siden radio-dj'en Rockin' Ricky Rialto og samtlige indbyggere i landsbyen Kingston Falls påstod, at de juleaften blev invaderet af små, grønne, djævlelignende monstre. Kaos, ildebrand, hærværk, strømsvigt og sågar mord... udestående kaldte det for massehysteri, gamle Mr. Futterman kaldte det, eller nærmere dem, for "gremlins". Slår du ordet op i din engelsk-dansk-ordbog, ser du, det betyder "drillenisse", og det var faktisk en ganske særegen betegnelse for de uhyrer, der terroriserede biograferne tilbage i 1984. Joe Dantes gyser-komedie, **Gremlins**, blev en kassesucces, og som derfor naturligvis krævede en fortsættelse.

Der har været rygter om, at python'en Terry Jones skulle skrive del to, og at denne skulle foregå i Acapulco. Den 27. juli er der Europa-premiere på **Gremlins 2: The New Batch** (**Gremlins 2: Den nye kuld**) - igen med Joe Dante i instruktørstolen, og med stort set samme cast: Billy (Zach Galligan) og Kate (Phoebe Cates) er sammen taget til The Big Apple for at prøve lykken. De finder den oversøde Gizmo, der er på flugt fra The Splice O' Lite Labs, et laboratorium ledet af Dr. Catherer (Christpher Lee). De har dér lavet forsøg med den lille, uldne fyr, hvilket har resulteret i et mystisk afkom (hmmf!), som nu indtager forretningskomplexet Clamp Center.

Gremlinger og den lille uldtot, Gizmo!

Historien er skrevet af Charlie Haas, og Joe Dante har sagt, at han denne gang vil holde igen, hvad angår in-jokes og referencer til andre film (et Dante-trademark?). Dog afslører previews - og selv filmens trailer, at et par stykker har klemt sig ind på filmstrimmelen: Bl.a. Gizmo med rødt pandebånd samt bue og pil?!

Hertil kan nævnes, at den kære Mr. Futterman faktisk overlevede den grusomme sneplovsulykke i etteren, så Dante-regular Dick Millers garvede fjæs dukker igen op. En anden af Dantes nærmest obligatoriske skuespillere - Robert (**The Howling, Explorers, Amazon Women, Innerspace**) Picardo - medvirker også.

Effekterne er denne gang skabt af makeup-trolden, Rick Baker (Chris Walas arbejdede på Frank Marshalls **Arachnophobia**), der har re-designet Gizmo og lavet gremlins med forskellige særpræg.

Jerry Goldsmith har atter komponeret et morsomt score, der allerede kan fås i pladebutikkerne - go get it!!!

-pp

BIOGRAF CHECKLISTE

v/**Nicolas Barbano**

Danske biografpremierer i den fantastiske genre omfattede i perioden 1/1-6/7 1990 følgende titler:

Science fiction:
BILL & TED'S EXCELLENT ADVENTURE (Frem til fortiden)

Fantasy:
AKIRA KUROSAWA'S DREAMS (Akira Kurosawa's drømme)
ALWAYS (Always)
ERIK THE VIKING (Vikingerne kommer)
FIELD OF DREAMS (Field of Dreams)
JOE VERSUS THE VOLCANO (Joe og Vulkanen)
LAWRENCE OF ARABIA (Lawrence of Arabia)
LOOK WHO'S TALKING (Det er mig, der snakker)
PANDORA'S MIRROR (Det forsexede spejl)
O PRINCEZNÉ JASNÉNCE A LÉTAJICIM SEVCI (Prinsessen og den flyvende skomager)
YOUNG EINSTEIN (Einstein Junior)

Horror:
THE COOK, THE THIEF, HIS WIFE AND HER LOVER (Kokken, tyven, hans kone og hendes elsker)
THE GUARDIAN (Djævelens babysitter)
TREMORS (Ormen)

KOMMENTARER: Genre-inddelingen bør kun opfattes som vejledende og kan som altid diskuteres. Bliver en film horror, fordi den har en uappetitlig slutning? Eller fantasy, fordi den handler om en blodtørstig profet? Uanset hvordan man ser på det, kommer man dog ikke udenom, at der er for få horror- og science fiction-film på listen. At BACK TO THE FUTURE III, GREMLINS 2 og A NIGHTMARE ON ELM STREET 5 i skrivende stund er på vej til de danske biografer, ændrer ikke stort ved billedet.

Det er krisetider, venner, og atter må vi samles som ulve på tinderne, vende snuderne mod månen og udstøde det blasfemiske primalskrig: "Thank God for video" (se s. 39)!!

Han har JOHN TRAVOLTA's smil,
KIRSTIE ALLEY's øjne
- og BRUCE WILLIS' stemme...

STILLE
en aften mæ... saven
WROOUMYYY!!
TOF TOF!
GRRR!
AARGH!!!
HVOR'N ER FILMEN, PUSSER?
RANGLE
CHOK
AAH
WRRRAYYARGH
BIDE
GNAVE
UAVRÆLESØRENESKRI
DA
FLÅ RIVE
SÅ SÅ, NU SKAL MOR ORDNE DET
SÅ'EN PUSSER!
MIMRE
MIMRE
MIMRE
HMMF
MIMRE
MIMRE
MIMRE
AHHHHH
MEN PUSSER DOG - DU VRÆLER?
HYLEHYLEGOL!
IDE & TEGN: JENS PEDRO!
AD

VIDEOCENSUR I DANMARK!

af Jesper Ørsted

Listen omfatter udelukkende film, der er udsendt andetsteds i mere komplet udgave, så f.eks. hele FRIDAY THE 13TH-serien er ikke medtaget, eftersom de censurerede R-rated-versioner er de eneste eksisterende. Forkortede film, som ikke decideret er klippet pga. sex, vold og blod, er også medtaget. Listen skal ikke forestille at være komplet; der er sikkert flere censurerede film, end jeg har kunnet finde frem til. De på listen nævnte spilletider er alle videolængder, som er 4% kortere end biograf-spilletiden.

ALIENS (Aliens - det endelige opgør); Pathe-Nordisk/CBS-FOX. Ca. 1/2 time klippet ud af slutningen for at bringe filmen ned på "almindelig" spillefilmlængde (131 min.). 160min.-udgaven vist i amr. tv.

AMITYVILLE II: THE POSSESSION (Huset, Gud glemte II); Pathe-Nordisk/EMI. Hoved skudt i stykker med haglgevær klippet.

BLADE RUNNER (-); Metronome/Warner. Den amr. videoudgave spiller 5 min. længere end den danske og har et par ekstra splatterscener med, bl.a. en øjenudstikning på Tyrell (Joe Turkel). Instruktør-udgaven er endnu længere og har en unhappy end. Vist på amr. kabel-tv.

THE BROOD (Misfostret); Se & Hør / Irish. Samantha Eggers overbidning af moderkage trimmet.

CAMELOT (-); Metronome/Warner. Flere sangnumre klippet ud af denne musical.

CANNIBAL HOLOCAUST (Kannibal-massakren); Royal video. Et piratfiske-angreb, der ikke er med i den danske udgave, skulle eksistere, men hvor vides ikke. Den findes ikke i hverken den amr.- eller italienske videoudgave - ej heller på japansk laserdisc.

THE CARPENTER (-) ABCollection. Udsendt herhjemme i ublodig R-rated version. Unrated udgave er på video i USA.

CAT PEOPLE (-); Esselte/CIC. Den første sexscene med Nastassia Kinski og John Heard er trimmet. Biografversionen komplet.

CLOSE ENCOUNTERS OF THE THIRD KIND (Nærkontakt af tredie grad); Metronome/VCM. Udsendt i "specialudgaven", med 12 min. ekstra spfx i slutningen og 15 min. klippet fra midten. Vist i amr. tv i en udgave, hvor alt er med.

CLASS OF NUKE 'EM HIGH (Atomskolen); Metronome/Virgin. Adskillige splatterscener klippet. Bl.a. "håndgennem-hoved" og "arm-ned-i-halsen". Disse er overraskende nok med i den engelske videokopi.

CRYSTAL HEART (-); Pathe-Nordisk. Lettere forkortet version.

THE DEAD ZONE (-); Pathe-Nordisk/EMI. Morderen med saks-i-gane klippet. Vist uklippet i biografen og på dansk tv.

DREAMSCAPE (Nu går den store drømmejagt); Pathe-Nordisk/EMI. Hjerteudrivning klippet.

ENEMY MINE (Fjender); Pathe-Nordisk/CBS-FOX. Udsendt i forkortet 89min.-udgave. Vist komplet på dansk tv (103 min.).

ESCAPE FROM HELL (Kvindefængslet i Sydamerikas jungle); Ole Jacobsen Aps./Video Action. Alle hardcore sexscener klippet (og mangler tilsyneladende i alle andre landes videoudgaver!). Biografversion komplet.

THE FURY (Den hemmelige kraft); Pathe-Nordisk/CBS-FOX. Fiona Lewis' centrifugering for blod klippet. Vist uklippet i biografen og på tv.

GIU LA TESTA (Duk dig fjols!); Metronome/Warner. Dansk biograf- og videoudgave forkortet med ca. 14 min. En uatoriseret videoudgave fra Telepictures var komplet(med titlen FOR EN HÅNDFULD DYNAMIT). Vist komplet i tv.

HELLBOUND: HELLRAISER II (Hellraiser II); Pathe-Nordisk. Udsendt i gennemcensureret R-rated version, som er 5 min. kortere end unrated version, der i København kan lejes i Evergreen, Vesterbrogade. Ifl. Nordisk var det kun R-versionen, der blev udbudt på Milanofestivallen, og de blev først klar over, den var censureret, da kunderne ringede og klagede.

KING SOLOMON'S MINES (Kong Salomon's miner); ABCollection/Cannon. Censureret dansk biografversion scannet til video. Monsters overfald på skurk klippet for at opnå lavere aldersbegrænsning (til.o. 12 år).

THE KISS a.k.a. **THE HOST** (The Kiss); Egmont. Censureret R-rated version udsendt. Unrated amr. version findes.

LEGEND (-); Pathe-Nordisk. Dansk biograf- og videoudgave forkortet med ca. 20 min. ifølge "Maltin's"; opslagsværk!

LINK (Abernes nat); Tidl. dist. af Pathe-Nordisk, nuværende dist. ukendt. Dansk biograf- og videoudgave klippet ned med ca. 15 min. Flere splatterscener censureret.

TO LIVE AND DIE IN L.A. (-); ABCollection/Vestron. Haglgeværskud i hovedet klippet. Biografversion komplet.

MADHOUSE (-); Pathe-Nordisk/Polygram. Censureret engelsk biografversion scannet til video. Hundebid i struben mangler.

LA MONTAGNA DEL DIO CANNIBALE (Mysteriet i junglens dyb); Pathe-Nordisk/Polygram/Hemvideo, tidl. ABCollectfon/Hemvideo. 2 min. 48 sek.-splatter bortklippet. Bl.a. abe-slugt-afslange, halshugning, kastrering, partering af lig, knust hoved m.v. Biografversion komplet.

MOONTRAP (-); Metronome. Sex på månen mellem Walther Koenig og Leigh Lombardi klippet. Findes uklippet i USA.

THE OMEN (Tegnet); Pathe-Nordisk/CBS-FOX. Glaspladehalshugningen af David Warner trimmet. Vist uklippet i biografen.

PHENOMENA (Creepers); Pathe-Nordisk/Polygram. Saksmordet først i filmen trimmet; abens opskæring af kvindes ansigt trimmet. Forkortet fra 111 min. til 80 min. Længste engelsksprogede version er den hollandske, der løber 105 min. og har alle splatterscener intakte.

PROFONDO ROSSO (Mordets melodi); Filmcom. Slagtet og totalt klippet i stykker. Ialt nedklippet fra 121 min. til 96 min. Utallige censurklip: Hoved knust under bil, ansigt skoldet i badekar, halskædehalshugning, tænder smadret mod kamin m.m. Italiensk version komplet.

RETURN OF THE JEDI (Jediridderen vender tilbage); Pathe-Nordisk/CBS-FOX. Luke Skywalkers skud i hånd ombord på Jabbas luftfartøj klippet. Biografversion komplet.

TALES FROM THE CRYPT II (Røster fra graven); Metronome/Sonet. Afhugning af hænder klippet.

TENEBRE (Tenebrae - Terror uden grænser); Metronome/Warner. Armafhugningssekvensen trimmet i den engelske synk.-version (og dermed også i den danske). Italiensk version komplet.

THE TOXIC AVENGER (Atomic hero); Egmont/MDC. Ca. 3 min. splatter klippet i denne R-rated version: Øjenudstikning, hovedknusninger, indvoldsudrivninger m.m. samt filmens morsomste scene: Toxic Avenger laver milkshake i munden på skurk.

VIDEODROME (-); Esselte/CIC-video. Ca. 3 min. splatter klippet: Skurken, der flækker pga. eksplosiv cancer, mand skudt i hoved, Debbie Harry brændemærker sit bryst med cigaret og får nåle stukket gennem øret af James Woods. Vist uklippet på Kanal 2.

Af **Søren Jacobsen**

CLIVE BARKER'S NIGHTBREED CHRONICLES. (Clive Barker, Murray Close og Stephen Jones (red). Titan Books 1990. ISBN: 1-85286-260-2. Pris: Ca. 125,-)
Uanset hvad man synes om Clive Barkers **Nightbreed**, så giver den et indblik i en af de mest fascinerende monster-verdener nogensinde på film. I samarbejde med makeup-firmaet Image

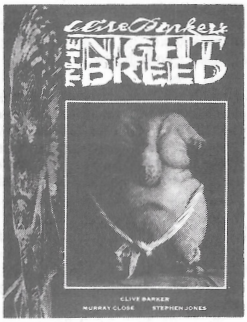

Animation har Clice Barker skabt dusinvis af forunderlige uhyrer og monstre, hvoraf mange af dem kun ses i ultra-korte glimt i filmen.

Har man lyst til at nyde disse monstre på nærmere hold, så er denne flotte billedbog et godt køb. Store tydelige fotografier af hver eneste kreation krydret med Barkers noter om deres baggrund. Barker er vild med monstre, og det er flot at se hans visioner genskabt i latex. Det eneste problem er måske, at fotografierne er for tydelige og derved afslører makeup'en som makeup, men det er kun et mindre klagepunkt. Det er en meget flot bog, som enhver monster-freak bør anskaffe sig.

THE HORROR FILM.. (James J. Mulay (red.). Cinebooks, Inc. 1989. ISBN: 0-933997-23-x. Pris: Ca. 150,-)
Antallet af fagbøger om horrorfilm er steget voldsomt de senere år. Mange af dem er opslagsværker, og det kan nok diskuteres, hvor meget den almindelige fan har brug for dem i hverdagen. Har man konstant brug for oplysninger som produktionsår, længde, skuespillere og instruktører, så er det nok værd at have nogle enkelte værker stående på hylden. Men de fleste kan vel finde ud af, om de gider se den ene eller den anden film - uanset hvad en filmskribent måtte mene om dem. På den anden side er det altid ganske morsomt at læse andres mening om film, man selv har set.
"The Horror Film" giver noget for enhver smag. Den er formet som en opslagsbog, hvor man kan finde oplysninger om 700 genrefilm. De vigtigste credits er anført, og hver film bliver udførligt beskrevet og bedømt (dels i ord - dels med et system af stjerner). Bag i bogen er der lister over skuespillere, komponister, instruktører osv. med anførelse af hvilke film, som de har været med i. Desværre anføres kun de film, som bogen i øvrigt omtaler, men skidt... "The Horror Film" er et nydeligt opslagsværk, der hæver sig en smule over mange andre på markedet - men køb det kun, hvis du har brug for det!

FANZINES

PHANTASM, vinter 33, nr. 999, 34s. A4/ill. ftk. Mads Dam-Larsen; Ole Jørgensens Gade 14, st. tv. 2200 København N. Giro: 745 40 66. Års-ab: 50,-.
Så kom det alligevel; Mads Dam-Larsens længe ventede "fantastiske tidsskrift".

Dette første, meget smukt opsatte nr. af "Phantasm" indeholder ting til folk med næsten enhver smag: Peter Risby skriver i artiklen "En drøm om mørke og forunderlige ting" om David Lynch og hans film; det er mig imidlertid uforståeligt, at Peter springer så let hen over **Blue Velvet**, der jo må siges at være Lynch andet hovedværk (ved siden af **Eraserhead**)...well!? Derudover kan man finde artikler om John Carpenters **Prince of Darkness**, forfatteren Anne Rice samt en omtale af Philip K. Dick-fanklubben, på engelsk (tell me why?!)... Åbningsnummeret indeholder også en lidt tør artikel om "tidsfejl i science fiction", en **Prisoner**-artikel af Erwin Neutzsky-Wulff, der tydeligt er bladets idol(-skribent), hvorfor man af denne kan læse et totalt intetsigendeeventyr "Menneskene og ånderne", samt en mindre heldig novelle med titlen "Familiens skeletter" af Morten Rudberg.

"Phantasm" er OK men mangler dog noget opkvikkende og lidt mere underholdende tekst.

Søren Jacobsen stopper beklageligvis sit horrorzine PHENOMENA efter nr. 6; årsag: "Jeg er dødtræt af at lave fanzine!" - Søkke.

Lars Hegnets BLOODY DARLINGS 2 er eftersigende godt på vej!!!

Simon Nielsen, redaktør på undergrundsmagasinet MOSHABLE, har planer om at distribuere engelsksprogede fanzines såsom SAMHAIN, GORE GAZETTE, KILLBABY m.fl. til billige priser (way to go!); Adressen er Simon Nielsen, Damhusvej 18, 15, 5000 Odense C.

Niels Petersen, der for godt og vel et årti tilbage grundlagde DVÅS, Dansk VAmpyr Selskab, og redigerede Danmarks første gysertidsskrift NOSFERATU (udkom i perioden 1979-82), er i øjeblikket i gang med forberedelserne til et specielt "vampyr-nummer"; har du materiale eller ideer, så skriv til INFERNO, vi vil formidle tingene videre til Niels.

SUBSCRIPTIONS

INFERNO

A FANZINE WITH A SENSE OF THUNDER FROM DEEP DOWN UNDER!!!

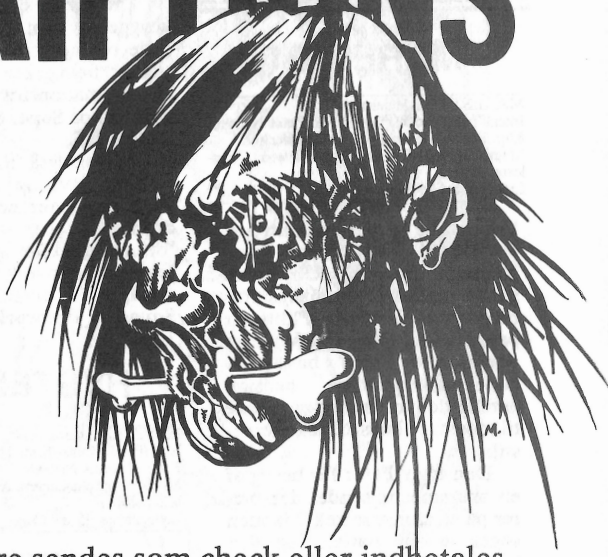

Dkk 30.00 for de næste 3 numre sendes som check eller indbetales på Giro: **545 38 79; INFERNO, v. Jens Sørensen, Vester Altanvej 16, DK-8900 Randers, Denmark.**

Resten af Skandinavien betaler Dkk 45.00 - øvrige lande: Dkk 70.00.

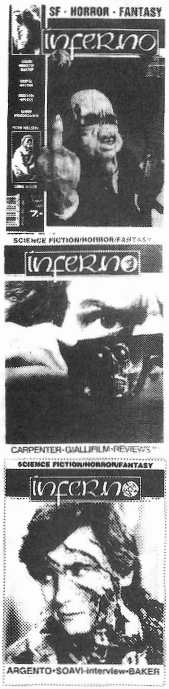

TIDLIGERE NUMRE:

1

Dantes **Inferno**; Argentos **Inferno**; Filmguide 1988; Joe Dante-filmbiografi; makeup-interview; **Star Trek**-tv-serien; **Bad Taste**; **Baron Munchhausen**; "Comic Killer" mm.
August 1989; 32 sider/ill.

2

John Carpenter; Giallifilm; "Hennes Skål": Wulff-/Gundersen-tegneserie; **Hellbound**; **Abyss**; **'Burbs**; INFERNO går til filmen; videoliste aug. - dec. 1989 og more!!!
Marts 1990; 32 sider/ill.

3

Dario Argento-filmbiografi; Michele Soavi-interview; Rick Baker-story; **Nightbreed, Bride of Re-animator**; **Tremors**; **Field of Dreams**; tegneserier; **Clockwork Orange** mm.
Juli 1990; 40 sider/ill.

Prisen for tidligere numre er Dkk 10.00 per stk. plus forsendelsesomkosninger: Dkk 8,25. Beløbet bedes sendt som check eller indbetalt på INFERNOs egen private postgiro. Husk selv at gøre opmærksom på, hvilke numre, du ønsker!!!
Adressen er: INFERNO "gamle numre"; Vester Altanvej 16, DK-8900 Randers, Danmark.

FantaVision

MARERIDT

MARERIDT, Randers 1987
Instr/Prod/Foto/Manus/Mu-fx: Peter Nielsen.
Klip: Peter Nielsen og Henrik Mikkelsen.
Medv.: Henrik Rytter, Peter Nielsen, Charlotte Nielsen.
Længde: ca. 16 minutter.

Denne lille film er en rendyrket hyldest til instruktøren Peter Nielsens idoler; Universals gamle monstre: Frankensteins monster og Wolfman. Plottet er papirstyndt, men det fungerer udelukkende som basis for Nielsens egentlige hensigt; nemlig den at sminke vennerne til monstre i bedste Jack Pierce-stil.

Den unge Peter får besøg af en skummel rejsende, der bærer på en stor, sort sæk. Manden søger ly for natten, og den barmhjertige Peter udlejer hurtigt sit værelse, men han chokeres over, at gæsten beder ham låse døren til værelset. Kort efter bliver det fuldmåne, og så begynder løjerne.

Mareridt er ikke specielt uhyggelig, men monstrene er gode og morsomme at se på - særlig bemærkelsesværdig er en animationsforvandlingsscene, lavet på Super 8 og overspillet til VHS.

Snild er også filmens vekslen mellem farve og sort/hvid, alt efter om Peter er vågen eller drømmer (eller tror, at han "drømmer"). Det gør hyldesten fuldendt. Bemærk iøvrigt: **Mareridt** er lavet FØR **Monster Squad** og **Waxwork**.

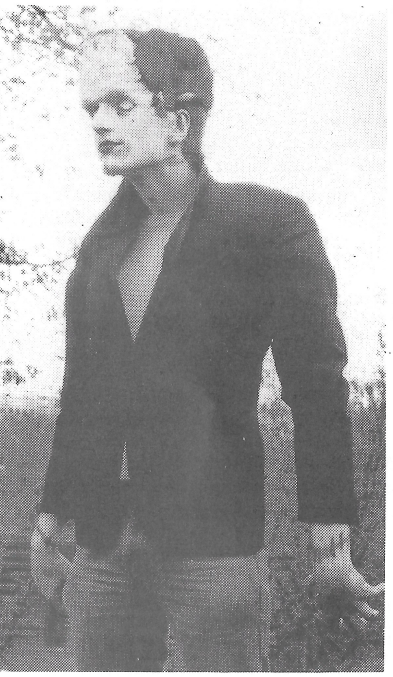

Frankensteins monster fra Peter Nielsens MARERIDT.

HYSTERIA

HYSTERIA, København 1989
Instr/Prod/Manus/Klip: Thomas Rostock.
Foto: Rasmus Nielsen.
Medv: Elsebeth Larsen, Jeppe Facus og Mette Rostock.
Længde: ca. 15 minutter.

Hvor plottet i **Mareridt** var papirstyndt, er det i Rostocks **Hysteria** måske så indviklet, at de fleste slet ikke fatter det; nuvel, jeg gjorde i al fald ikke.

Hysteria handler om ægs indvirken på kærlighed: En ung pige låser sin syge(?) søster inde, for at hun ikke skal ødelægge hendes aften, når hun senere vil få besøg af en ung fyr. Men selvfølgelig larmer søsteren...

Rostock er som Peter Nielsen fascineret og inspireret af sine idoler. Det lægges der imidlertid heller ikke skjul på: på slutteksterne kan man således læse: "Argento lives", og det gør han bestemt i **Hysteria**, som er fyldt med blåt lys (**Tenebrae**) og akkompagneres af Goblin-musik. Og hvad med titlen - **Hysteria/Susperia**? Hvad angår selve historien, virker den inspireret af David (**Eraserhead, Blue Velvet**) Lynch. Den er næsten ligeså forundelig, og går uden de vildeste effekter. Skuespillerpræstationerne ligger da også langt over middel, og Rostocks klipning er simpelthen suwe. Ja, Jeg kan faktisk li' den!

ENKEN

ENKEN, København 1990.
Instr/Manus/Foto: Nicolas Barbano.
Klip: Steen Schapiro & Thomas Rostock.
Musik: Miky Valentino (Kenneth Raun)
Medv: Susanne Vejen Vig.
Længde: ca. 11 minutter.

Produceret som et HF-projekt er **Enken** en spøjs lille film. Det er beretningen om en ung kvinde, som formodentlig nyligt har mistet sin kære husbond (deraf naturligvis titlen). Hun sørger dybt og minderne og ensomheden går hende på.

Men så en aften dukker en lille usynlig fyr op; det er manden, der går igen (og igen), og de tilbringer natten sammen i hendes seng (nej, her er hverken Stan Winston-agtige **Entity**-fx eller Linnea Quigley-hoppende boobies). Der er liv og glade dage. Kvinden knækker ikke længere sine gamle plader, de danser og har det sjovt, indtil... that's the point, og den vil jeg ikke røbe her!

Enken er en morsom og fin lille spøgelsesfilm, og man må indrømme, at Mr. Barbano er dygtig til at få flettet ABBA (popgruppen) ind i alt: Her bruges flittigt og klogt melodien "Hasta Manana" (bedst ved Søren Hyldgaards adaption), der jo vist nok betyder på gensyn! På lydsporet findes også det eneste, som kan stedfæste den usynlige mand; lyden af skridt i grus (lyder nærmere som i Kellogs Corn-flakes?), selv når fyren går på både astfalt og på linoleums- og trægulve, hvilket kan gøre én "manio".

Af **Peder Pedersen**

Lad dine hjemmelavede amatørfilm blive vendenskendte; send dem til INFERNO og få dem anmeldt. Vedlæg evt. stillbilleder samt et par linier om dig selv og filmen(e). Særlige krav: Filmene SKAL være på VHS PAL SECAM - og tilhøre den fantastiske genre: sci-fi/horror/fantasy. Ønsker du filmene returneret - vedlæg da venligst en frankeret svarkuvert.
HVORDAN FÅR UDESTÅENDE FILMENE AT SE?! INFERNO tillader sig at lave en kopi af de indsendte film. Dette videobånd udlånes til interesserede mod den ydmyge betaling af forsendelsesomkostningerne (2x19,-) Skriv til: INFERNO; v/Jens Sørensen; Vester Altanvej 16; 8900 Randers. Mærk kuverten FANTAVISION.

DRAGENS BLODIGE SVÆRD
GONG GONG
Aka "Hvordan man får JAPANERE til at SPÆRRE PERES ØJNE OP!!!"
HYYAII!
CHOP! FLOP!
FLÆNSE
SNIT!
DAAH!
RALLE, RALLE-RO
TJUCK
PLASKE
FOSSE FOSSE!
PLASKE
HAAYIA!!
CRUNCH!
SNITTE!
CHACK
HYUUHH!
RITTZCH!
BANZAI
GRAB!
FSSSSCHH!
FLOP!
KLANG
F-DOING
SNIT!
THE END
* OG NU: AFSTED MOD NYE EVENTYR!
DEDIKERET TIL KENT HANSEN!
TEXT og tegn: Pedro! 1990!
IDÉ: HENRY!

COME FACE
TO FACE
WITH HELL!!!

DARIO ARGENTO!
Anden del om Il Maestro og hans film; **Tenebrae**, **Phenomena**, **Opera** og **Due Occhi Diabolici** + en komplet Argento-filmografi!!!

SCENER FRA EN HORRORFESTIVAL?!
Den vidtomfarende Thomas Rostock har lovet os et fyldigt referat fra **Shock Around the Clock 4** (husk nu billeder, Thomé!)

DICK SMITH!
Pedro tager et kig på make-up-legenden og hans kreationer til film som **The Exorsist**, **Taxi Driver**, **Godfather** og **The Hunger**!

OG SÅ...
reviews på film som **The Feebles**, **Chinese Ghost Story**, **Henry: A Serial Killer**, **El Topo** og **Sante Sangre**. Endvidere bringer vi alt det sædvanlige... I ved!

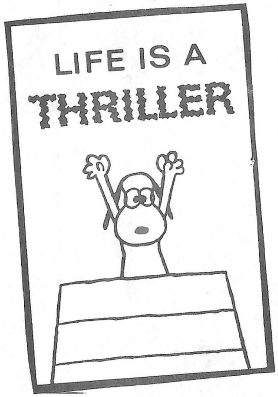

INFERNO

ABSOLUT DEADLINE:
15. August 1990!

ANOTHER

Wild at Heart er titlen på David Lynchs seneste - en road-movie - starring Nicolas Cage, Laura Dern, Isabella Rossolini (of **Blue Velvet**-fame) og Willem Dafoe... Dansk tv sender iøvrigt Lynchs roste tv-serie **Twin Peaks** til efteråret, i hovedrollen ses Kyle MacLachan... Stephen King har forældet George Romero rettighederne til sin roman **The Dark Half**, men først er planerne en Georg'-road-movie:(?) **Vampire Truckers**... Den italienske horrorscene byder på **La Maschera del Demonio '90** - instruktør: Bava Jr. (Lamberto)... Fulci har hænder og arme med i filmene **The Snake House**, som instrueres af en vis Henry L. Ackerman (italiensk newcomer eller Fulci-pseudo?!), **Demonia** og **The Touch of Death**... **The Black Cat**, med Caroline Munro, Urbano Barberini og Florence Guerin, instrueres af Lewis Coates... CBS forbereder en serie med fire tv-film baseret på Dean R. Koontz-romanerne: **Eyes of Darkness**, **Face of Fear**, **Night Chills** og **Darkfall**... Kootzs **Whispers** kommer på det store lærred - med Douglas Jackson som instruktør... Ikke nok med **Gremlins**, **Ghoulies**, **Critters** og fortsættelserne, nu kommer **The Willies**; instrueret af Brian Peck og med Tony Gardner-fx... På sequel-siden finder du snart **The Fly III**, **Beastmaster II: The Portal of Time**... **Pumpkinhead II**, **Scanners III**, **Alligator II** (af Jon Hess, med Dee Wallace, Richard Lynch og Joseph Bologna; fx: John Carter), **Kingdom of the Spiders II** - instrueret af William Shatner... James Cameron overtager **Aliens 3**, efter **Terminator II** (igen Med Mr. Schwarzenegger)... I 1991 siger vi atter hej til Freddy; **Nightmare on Elm Street VI**... **Freddy's Nightmares** fortsætter til al held ikke... **Predator 2** instrueres af Stephen Hopkins og har Emilio Estevez, Danny Glover, Gary Busey, Bill Paxton, Ruben Blades, Maria Conchita Alonzo og Kevin Peter Hall på rollelisten... **Puppetmaster II**, instr. og animationsfx: Dave Allen... **Prom Night III: The Last Kiss**... **Teenage Mutant Ninja Turtles II**... **976-Evil II**... **Meet the Feebles** er omdøbt til **Just The Feebles**; Peter Jackson fortsætter med **Brain Dead**... Tom Burmans **Life on the Edge** kaldes nu **Meet the Hollowheads**... **Meridian** fra Charles Band har musik af Pino Donaggio og creaturefx af Greg Cannom... Rob Bottin har lavet make-upfx til både Paul Verhoevens **Total Recall** og Irwin Kershners **Robocop II**... Vi danskere har endnu ikke fået Stan Winstons fantasy-adventure **Upworld** at se; den har Anthony Michael Hall i hovedrollen... Christopher Reeve tager toupe'en på til **The New Superman Movie**, fra Cannon; budget: $35.000.000... Richard O'Brian er, efter fiaskoen med **Shock Treatment**, fortsættelsen til kult-filmen **The Rocky Horror Picture Show**, gået i gang med del 3, **Revenge of the Old Queen**... Lørdag d. 11. August 1990 afholdes der for fjerde gang "Shock Around the Clock" i The Electric Cinema, 191 Portobello Rd, London W11. England; hele herligheden koster £25.00 (gang med ca. 12,-) - billetter kan bestilles fra: "Shock Around the Clock 4, 26 Stanley Rd, Chingford, Ld E4 7DB"... Fun's over, kids!!!

LA MASCHERA DEL DEMONIO '90

EDITOR'S NOTE!

Der har været megen snak omkring struktureringen af, for ikke at sige indholdet i INFERNO.

Hovedsagligt beklager filmkendere sig over, hvorledes instruktørprofilerne (dvs. Joe Dante, John Carpenter og nu Dario Argento) er grebet an. Man mener, disse er rodede og overfladiske.

Søren Jacobsen skrev i sit seneste "Phenomena" (no. 6), at (and I quote:) "INFERNO vakler desperat mellem to stole, der står et par lysår fra hinanden; fra at være et fanzine og et prozine..."; Søren formoder endvidere, at vi har "lyttet lidt for meget til de gamle rotter..."(that is Nicolas Barbano, Niels Petersen o. lign.)!

Først: Profilerne er en gennemgang af instruktørens liv og levned (oversigt over dennes værker!). Sådan, at man, som filmfanatiker, kan bruge disse sider som et mini-opslags-værk, eller som new-comer indenfor genren kan blive introduceret til nogle af mestrene. Husk på, ikke alle ved, hvem der nu har lavet hvad til hvilken film (ikke engang mig). En ting, jeg synes, de fleste fanzines er tilbøjelig til at overse på det kraftigste! Second: INFERNO kan aldrig blive et prozine, så længe bladets redaktionelle medarbejdere ikke får løn for det udførte arbejde. Hvad Søren sikkert mener, er, at opsætning og sprog varierer fór meget mellem det seriøse og det mindre seriøse? Well, man skriver höffentlich i sin egen stil!! Driettlich: Selvfølgelig har vi lyttet (og lytter stadig) til de lidt mere erfarne... fagfolk(?). Man lærer naturligvis af sine egne fejl og får større, egen erfaring med tiden, men får man hjælp til ligesom at undgå de største brølere, er det så at springe over, hvor gærdet er lavest?! Hvis så, hvad er der så galt i det? Årsagen til, at der netop står "redaktionelle medarbejdere" og ikke "bidragsydere", er, at alle har indflydelse på selve bladets udformning!!

-pp

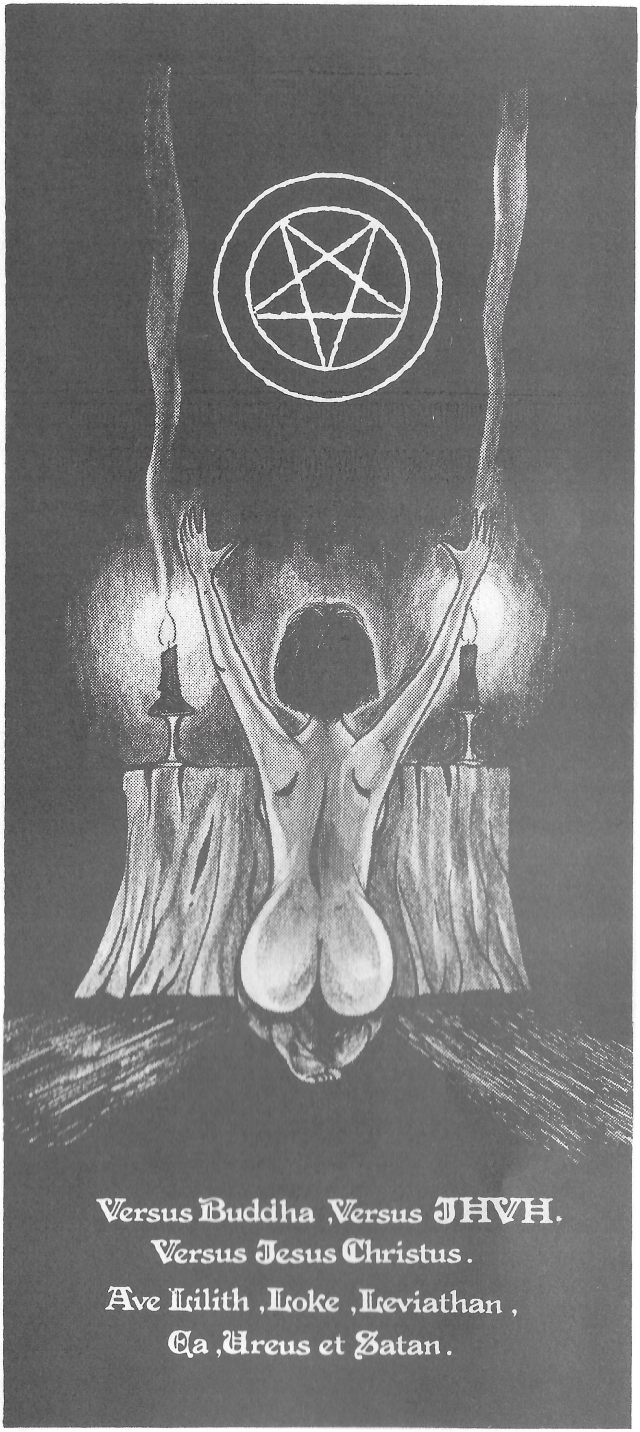

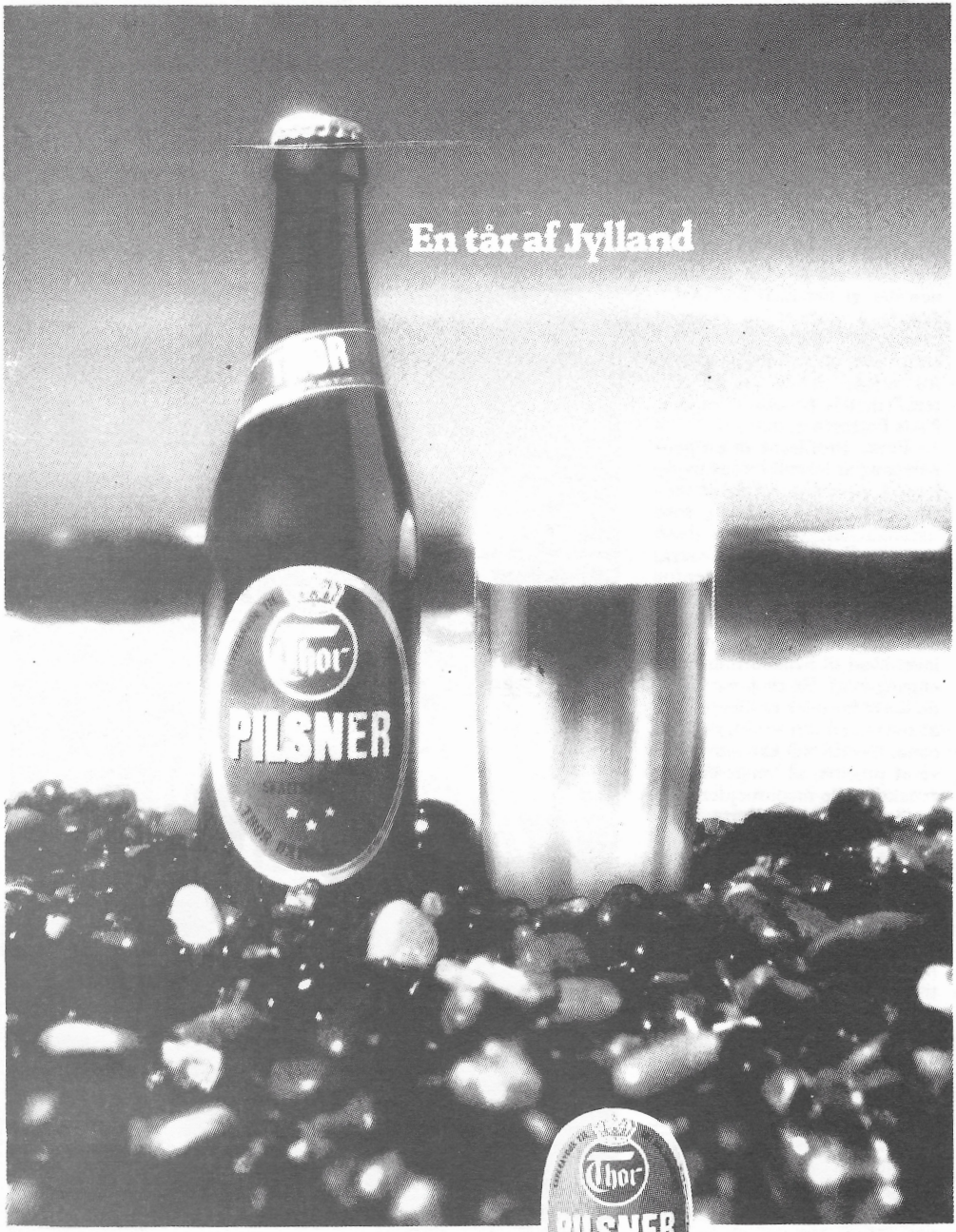

Ikke så ringe